

Όλοι στη γενική απεργία στις 15 Δεκεμβρίου

Σε 24ωρη γενική απεργία προχωρούν οι συνδικαλιστικές οργανώσεις ΑΔΕΔΥ- ΓΣΕΕ και το ΠΑΜΕ, αντιδρώντας στο νέο πακέτο αντιλαϊκών-αντεργατικών μέτρων που περιλαμβάνονται στον κρατικό προϋπολογισμό του 2011.

Την ίδια μέρα η ευρωπαϊκή συνομοσπονδία συνδικάτων οργανώνει πανευρωπαϊκή γενική απεργία.

Ανεξάρτητα από την γραφειοκρατική πολιτική και διεύθυνση των υποταγμένων συνδικαλιστικών ηγεσιών, και τη δικαιολογημένη έλλειψη εμπιστοσύνης από την εργατική

τάξη, οι εργαζόμενοι πρέπει να πάρουν στα χέρια τους την ημέρα εργατικής δράσης και να μετατρέψουν την απεργία σε αναμέτρηση με την καπιταλιστική κυβέρνηση των ανδρεικέλων της τρούικας.

Όλοι στην απεργία. Εμπρός για γενική απεργία διαρκείας. Κάτω τα μέτρα της κυβέρνησης του ΔΝΤ/ΕΚΤ/ΕΕ. Να μην πληρώσουν οι εργαζόμενοι την κρίση του καπιταλισμού. Διαγραφή του χρέους στους διεθνείς τοκογλύφους.

**Κάτω η κυβέρνηση
Εργατική εξουσία**

ΕΥΡΩΠΗ

ΝΤΟΜΙΝΟ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΧΡΕΟΚΟΠΙΩΝ Μετά την Ελλάδα, η Ιρλανδία

ΑΛΥΣΙΔΩΤΗ ΕΚΡΗΞΗ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΩΝ

Η χρεοκοπία της Ιρλανδίας οριοθετεί την είσοδο της κρίσης, που άρχισε να ξεδιπλώνεται το 2007, σε ένα νέο κύκλο. Η κληίδα της απειλής χρεοστασιών να απλώνεται σ' όλη την Ευρωζώνη πολύ πέραν των ορίων της πτωχευμένης, στην πραγματικότητα, ελληνικής οικονομίας.

Πορτογαλία, Ισπανία, αλλά και Ιταλία βρίσκονται στο κόκκινο της χρεοκοπίας χωρίς να είναι καλύτερη η κατάσταση της ξεδοντιασμένης Βρετανίας.

Το επίκεντρο της κρίσης βρίσκεται τώρα στην Ιβηρική χερσόνησο, όπου όχι μόνο η Πορτογαλία, αλλά και η Ισπανία έχει μπει στο "κάδρο" των αγορών κεφαλαίου σαν τα επόμενα σημεία επέκτασης της κρίσης. Ήδη, η Ισπανία υποχρεώθηκε να αναβάλει το δανειακό της πρόγραμμα λόγω της επιδείνωσης της κρίσης.

Συνέχεια στη σελ. 8

Η Ιρλανδική αστυνομία συγκρούεται με διαδηλωτές στο Δουβλίνο

Αλυσιδωτή έκρηξη κοινωνικών αγώνων της ευρωπαϊκής εργατικής τάξης και της νεοδημοκρατικής προκλήουν τα μέτρα της καπιταλιστικής χρεοκοπίας. Η κρίση όχι μόνο πυροδοτεί την ταξική πάλη, αλλά επίσης ενοποιεί τους αγώνες.

Στη μεγαλύτερη γενική απεργία που έγινε ποτέ στην Πορτογαλία προχώρησαν οι εργαζόμενοι στις 24 Νοέμβρη αντιδρώντας στα «μνημονιακά» μέτρα, αντίστοιχα με τα ελληνικά, που παίρνει η «σοσιαλιστική» κυβέρνηση Σόκράτες προκειμένου να ικανοποιήσει τις αγορές.

Η γενική απεργία, στην οποία πήραν μέρος πάνω από 3,5 εκατομμύρια εργάτες, παρέλυσε όλη τη χώρα. Η απεργία οργανώθηκε από τις δυο γενικές συνομοσπονδίες, την CGTP (υπό τον έλεγχο του ΚΚ) και UGT (που ελέγχεται από τους σοσιαλιστές).

Τα συνδικάτα διαμαρτύρονται για την πολιτική λιτότητας της κυβέρνησης, τις περικοπές στους μισθούς και στις κοινωνικές δαπάνες και την αύξηση των φόρων.

Συνέχεια στη σελ. 5

Καπιταλιστική χρεοκοπία: Έτος τέταρτο – Διακήρυξη της ΣΕΤΔ

ΝΕΟ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΟ ΔΟΓΜΑ ΤΟΥ ΝΑΤΟ

Η νέα στρατηγική της Ατλαντικής Συμμαχίας, που διαμορφώθηκε από επιτροπή νατοϊκών ειδικών υπό την προεδρία της πρώην υπουργού Εξωτερικών των ΗΠΑ Μαντλίν Ολμπράιτ, παρουσιάστηκε και εγκρίθηκε από τη σύνοδο της ιμπεριαλιστικής συμμαχίας που πραγματοποιήθηκε στις 19 και 20 Νοέμβρη στη Λισαβόνα.

Το «νέο στρατηγικό δόγμα» έχει στόχο να καταστήσει το ΝΑΤΟ «πιο ευέλικτο και πιο αποτελεσματικό στην αντιμετώπιση των προκλήσεων του 21ου αιώνα». Στην ουσία μετατοπίζει το κέντρο δράσης της ιμπεριαλιστικής συμμαχίας στο επίπεδο μιας αντι-εξεγερτικής, αντεπαναστατικής δράσης. Το ΝΑΤΟ του 21ου αιώνα είναι η σύγχρονη Ιερή συμμαχία κατά των επαναστάσεων και των επαναστατημένων λαών και των κρατών που χαρακτηρίζονται ως κράτη-παρίες.

Αρχικά το ΝΑΤΟ ιδρύθηκε, πριν ξέρι δεκαετίες, ως συνασπισμός στρατιωτικών δυνάμεων κατά του «κομμουνιστικού κινδύνου» που εκπροσωπούσε η ΕΣΣΔ και το λεγόμενο ανατολικό μπλοκ.

Μετά τις καταρεύσεις της δεκαετίας του '90 το «βορειοατλαντικό σύμφωνο» επιχείρησε να ελέγξει τον χώρο του πρώην ανατολικού στρατοπέδου ενισχύοντας τις δυνάμεις της καπιταλιστικής παλινόρθωσης. Οι «ανθρωπιστικοί» πόλεμοι μπήκαν στην ημερήσια διάταξη, κατά παράβαση όλων των κανόνων διεθνούς δικαίου. Ο πόλεμος κατά της Γιουγκοσλαβίας ήταν το αποκορύφωμα της Νατοϊκής ιμπεριαλιστικής συμμαχίας αυτής της περιόδου.

Μετά την 11 Σεπτέμβρη και την κήρυξη του λεγόμενου πολέμου κατά της τρομοκρατίας το ΝΑΤΟ μπήκε στο κυνήγι της τρομοκρατίας οργανώνοντας τον πό-

Ιμπεριαλιστική συμμαχία ενάντια στις επαναστάσεις

λεμο κατά του Αφγανιστάν.

Αλλά όλη αυτή η μεταβατική περίοδο των 20 χρόνων, η συζήτηση για το ρόλο του ΝΑΤΟ δεν έπαψε να απασχολεί τους ιμπεριαλιστές «συμμάχους», ιδίως καθώς οι μεταξύ τους αντιφάσεις οξύνονταν λόγω της ανάπτυξης της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης και των διαφορετικών προτεραιοτήτων στις στρατηγικές.

Ποιος ο ρόλος του ΝΑΤΟ στη μετά-ΕΣΣΔ εποχή και ιδίως μέσα σε συνθήκες καπιταλιστικής χρεοκοπίας και τις επαναστατικές επιπτώσεις της;

Στη σύνοδο κορυφής του ΝΑΤΟ στη Λισαβόνα επαναβεβαιώθηκε ο προσανατολισμός της Συμμαχίας ενάντια στον «εσωτερικό» εχθρό, χωρίς να παύει να απειλεί με στρατιωτικές επεμβάσεις χώρες που δεν είναι αρεστές στους ιμπεριαλιστές πάτρωνες.

Κατά την εκτίμηση των Νατοϊκών ιμπεριαλιστών το «μελλοντικό περιβάλλον ασφαλείας θα έχει δύο χαρακτηριστικά: πρώτον ο κίνδυνος μεγάλης κλίμακας συμβατικής επίθεσης κατά κρατών μελών είναι χαμηλός. Δεύτερον, οι κίνδυνοι για την ασφάλεια της Συμμαχίας θα προέρχονται από αστάθεια και πιθανές κρίσεις, πέραν των συνόρων της, προκαλούμενες από τις ακόλουθες αιτίες, οι οποίες θα έχουν άμεση επίδραση στην ασφάλεια των κρατών -μελών:

1. Κοινωνικές, εθνικιστικές και θρησκευτικές αντιπαράθεσεις.
2. Δημογραφική εξάρση και οικονομική δυσπραγία.
3. Έξαρση της μετανάστευσης και κακή διακυβέρνηση τρίτων χωρών.
4. Δια-

συνοριακές παράνομες δραστηριότητες, όπως παράνομη διακίνηση όπλων, προσώπων και ναρκωτικών. 5. Περιβαλλοντικοί παράγοντες, έλλειψη βασικών πόρων, επιδημίες, κλιματικές αλλαγές, υδάτινοι πόροι, αύξηση ενεργειακών αναγκών».

Στην πραγματικότητα αυτοί οι λόγοι είναι πολιτικής ή αστυνομικής αρμοδιότητας και όχι αρμοδιότητας των στρατηγών, και μάλιστα εφοδιασμένων με τακτικά πυρηνικά όπλα.

Στην πραγματικότητα με το νέο δόγμα του, το Ιμπεριαλιστικό ΝΑΤΟ αποκτά περισσότερο τα χαρακτηριστικά ενός διεθνούς οργανισμού αστυνόμευσης και καταστολής των λαϊκών εξεγέρσεων και επαναστάσεων. Ο «εσωτερικός εχθρός» γίνεται ο υπ' αριθμόν ένα στόχος. Ένας διεθνής αντεπαναστατικός στρατός μπαίνει άμεσα, στην υπηρεσία του κρατούντος καπιταλιστικού καθεστώτος. Οι παλιοί προστάτες του «ελεύθερου κόσμου» θέτουν τις στρατιές τους άμεσα στην υπηρεσία του κλυδωνιζόμενου συστήματος του παγκόσμιου χρηματιστικού κεφαλαίου.

Βεβαίως, αυτός καθεαυτός ο νέος ρόλος του ΝΑΤΟ, χωρίς τα φτιασιδώματα της υπεράσπισης από εξωτερικές επιθέσεις, εκφράζει την ιστορική χρεοκοπία του συστήματος. Κανένα κοινωνικο-οικονομικό σύστημα δεν μπορεί να σταθεί επί μακρόν στηριγμένο στη στρατιωτική βία. Το ΝΑΤΟ είναι ένας στρατιωτικός σχηματισμός σε κρίση.

Αυτή η κρίση γίνεται ολοφάνερη στο Αφγανιστάν, όπου εδώ και 9 χρόνια αδυνατούν να νικήσουν.

από τα κράτη-ταραξίες που οι ΗΠΑ ή τα σιωνιστικά τους ματρώσκουλα θέλουν να βομβαρδίσουν.

Αλλά η συμμαχία με το καθεστώς του Πούτιν είναι εντελώς αβέβαιη, καθώς οι ιστορικές αντιφάσεις δεν έχουν λυθεί.

Βεβαίως, βραχυπρόθεσμα η Νατοϊκή ιμπεριαλιστική συμμαχία μπορεί να υπολογίζει ότι θα έχει την ενίσχυση της Ρωσίας στον τελματωμένο πόλεμο στο Αφγανιστάν.

Στη συμμαχία των προθύμων και ο Παπανδρέου που διακήρυξε τη συμφωνία της κυβέρνησής του και της ελληνικής μπουρζουαζίας στο ιμπεριαλιστικό στρατιωτικό δόγμα. Σε δηλώσεις του ο Παπανδρέου είπε:

«Μετά το τέλος του Ψυχρού Πολέμου τι χρειαζόμαστε το ΝΑΤΟ; Ακριβώς αυτό το ερώτημα προσπαθεί να απαντήσει το νέο στρατηγικό δόγμα που αξιολογεί τις πολύ διαφορετικές πια απειλές που έχει η ανθρωπότητα, που έχουν οι χώρες μας. Θέματα όπως, τι σημαίνει για την ασφάλειά μας η κλιματική αλλαγή; Τι σημαίνει για την ασφάλειά μας η μεγάλη ροή προσφύγων; Οι ανισότητες που υπάρχουν κοινωνικές και οικονομικές; Η εξάρση του φονταμενταλισμού, οι ακραίες πολιτικές θέσεις - κινήματα ανά τον κόσμο;»

* Με βία, τρομοκρατία και προληπτικές προσαγωγές 42 ατόμων απάντησε η πορτογαλική «σοσιαλιστική» κυβέρνηση στην απόπειρα διαδηλωτών να αποκλείσουν το δρόμο που οδηγούσε στο κτήριο διεξαγωγής της συνόδου. Περί τις 10.000 ήταν οι διαδηλωτές που υποδέχθηκαν τους ιμπεριαλιστές και τους προθύμους κολαούζους τους με συνθήματα «όχι στο ΝΑΤΟ - όχι στον πόλεμο»

νέα προοπτική

Σελιδοποίηση - Μοντάζ
Βιβλιοτεχνία Ο.Ε.
Ζωοδόχου Πηγής 52Α, Εξάρχεια
Τηλ. 210 38.01.844

Εκτύπωση
ΧΕΛΙΟΣ-ΠΡΕΣ Α.Β.Ε.Ε.
Αγ. Άννης 24, Αιγάλεω
Διεύθυνση Εφημερίδας
Καποδιστρίου 38, 10431 Αθήνα
Τηλ. - Fax: 210 5241070
Ετήσια συνδρομή - Ενίσχυση
Εσωτερικού: 45 €
Ευρώπη: 60 €
Υπόλ. Χώρες: 75 €
Τσεκ - εμβάσματα στη διεύθυνση:
«Νέα Προοπτική»
Θ. Κουτσουμπός
Καποδιστρίου 38
10431 Αθήνα

Δεκαπενθήμερο όργανο της Κ.Ε. του Εργατικού Επαναστατικού Κόμματος (ΕΕΚ - Τροσκιστές)
Κυκλοφορεί στα κεντρικά περίπτερα και στα βιβλιοπωλεία σε όλες τις μεγάλες πόλεις
Εκδίδεται από την
Ε.Μ.Ε. - ΝΕΑ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ
Αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία
Αρχισυντάκτης
Θ. Κουτσουμπός

ΓΙΝΕ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗΣ

στην επαναστατική μαρξιστική εφημερίδα που παλεύει:

νέα προοπτική

- ★ ενάντια στην καπιταλιστική βαρβαρότητα
- ★ ενάντια στον εθνικισμό, το ρατσισμό, το φασισμό, τον πόλεμο
- ★ για το σοσιαλισμό και την εξουσία των εργατικών συμβουλίων
- ★ για την οργάνωση του επαναστατικού διεθνιστικού κόμματος της εργατικής τάξης
- ★ για την επανίδρυση της Τέταρτης Διεθνούς

Λάρισα

ΕΝΑ ΠΕΙΡΑΜΑ ΠΟΥ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΠΟΤΥΧΕΙ

Απο πολλούς χαρακτηρίστηκε ως «πείραμα» από άλλους ως «πρόβα τζενεράλε» μαζικής εφαρμογής του τρομονόμου.

Ό,τι τίτλο και να δώσει κανείς στις επικείμενες δίκες της Λαρίσας (η πρώτη 4 νεαρών την 1η Δεκεμβρίου για την «απαλλοτρίωση» σούπερ μάρκετ και το μοίρασμα τροφίμων και ειδών πρώτης ανάγκης, και η δεύτερη 11 ανηλίκων μαθητών που παραπέμπονται με τον τρομονόμο στις 9 Δεκεμβρίου για τη συμμετοχή τους στην εξέγερση του Δεκεμβρίου 2008) δεν θα μπορέσει να αλλοιώσει το βαθύτερο και ουσιαστικότερο νόημα αυτής της δίωξης. Για να καταλήξουμε όμως σε ασφαλή συμπεράσματα πρέπει να ξεκινήσουμε από την άκρη της κλωστής της ιστορίας και να ξετυλίξουμε τον μίτο του Δεκέμβρη του 2008.

Τα πρώτα μέτρα της κλωστής κρύβουν φρίκη και αγριότητα. Η σκανδάλη πιέζεται και η σφαίρα διαπερνά το κορμί του Αλέξη ετών 15. Μα αυτή η σφαίρα βρήκε πολλούς. Άλλους λιγότερο και άλλους περισσότερο. Άλλους ξόφρατσα και άλλους κατάστηθα. Άλλοι πάλι απλά την άκουσαν να σφυρίζει πάνω από τα κεφάλια τους μάζεψαν τα πανό τους και χώθηκαν στα κομματικά τους γραφεία καλυπτόμενοι ακόμη μια φορά πίσω από το ανάθεμα της προβοκάτσιας. Μα οι πολλοί αντέδρασαν και δεν κατάπιαν αυτή τη αδικία. Διάολε ήταν μόλις 15 χρονών. Ήταν ένα παιδί σαν τα δικά μας παιδιά. Όταν μάλιστα τα ΜΜΕ, που τόσα χρόνια τάιζε επιμελώς η ραστώνη της κοινωνικής μας συνείδησης, άρχισαν να προβάλλουν την χαμογελαστή φωτογραφία του στις οθόνες μας, με μιας, έπαψε να είναι ο Αλέξης, έπαψε να είναι ο δεκαπεντάχρονος και έγινε το τραγούδι που όλοι ψελίζαμε όλο και πιο σιγά, όλο και πιο ψιθυριστά μην τύχει και μας πουν γραφικούς. Έγινε το γελαστό παιδί.

Έτσι κάπως εκείνο το βράδυ ξυπνήσαν οι συνειδήσεις μας και με την εικόνα του γελαστού παιδιού στα μάτια και με τους στίχους του τραγουδιού στα χεί-

Φωτογραφία, όχι από το Δεκέμβρη του 2008, αλλά από το Δεκέμβρη του 2009, στην επέτειο της δολοφονίας του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου. Η αστυνομία σε δράση. Λίγο πριν, έχει επιτεθεί στο ΕΕΚ και έχει τραυματίσει σοβαρά τη σ. Αγγελική Κουτσουμπού.

λη ξεχυθήκαμε στους δρόμους. Δεν χρειάστηκαν παρα μόνο λίγες ώρες για να τυλίξουν οι φλόγες της εξέγερσης ολόκληρη τη χώρα απ' άκρη σε άκρη.

Κάπως έτσι και η Λάρισα εκείνες τις μέρες αποτελούσε ένα μόνο κομμάτι στο πάζλ της εξεγερμένης Ελλάδας. Μιάς Ελλάδας που καλούνταν να ξαναθυμηθεί μετά από πολλά χρόνια τι σημαίνει επαναστατική διαδικασία από τα κάτω. Κάτι που δυστηχώς έχει διαγράψει από τη θύμησή της και το μεγαλύτερο τμήμα της αριστεράς ακόμα και αυτής που διακηρύσσει την επανάσταση ως βασική αρχή δράσης.

Μέσα σε αυτό το τεταμένο σκηνικό οι αρχές της χώρας έμειναν αμήχανες να παρακολουθούν τη φωτιά να εξαπλώνεται σε κάθε γειτονιά. Ποιός άλλωστε κατασταλτικός μηχανισμός μπορεί να τιθασειύσει τη λαϊκή οργή που πλημμυρίζει δρόμους; Αναγκαστικά και όχι από επιλογή την ονόμασαν αμυντική στάση στο όνομα της αποφυγής δραματικών καταστάσεων. Αυτή η περίοδος χάριτος όμως έμελλε να κρατήσει λίγα 24ωρα μόνο. Έπρεπε να σωθεί το εθνικό γόητρο, έπρεπε

να ικανοποιηθούν οι ακροδεξιές φωνές που από τις πρώτες ώρες ούρλιαζαν από μικροφώνου για την απαράδεκτη κατάσταση, την ασφάλεια των περιουσιών τους και το γόητρο της χώρας στο εξωτερικό. Έτσι λοιπόν βγήκαν οι θεματοφύλακες της ειρήνης και μάζεψαν από το σωρό. Άρπαζαν και συλλαμβάναν αδιακρίτως. Στη Λάρισα διακρίναν 19 κακοποιά στοιχεία, 19 αλήτες και δημόσιους κινδύνους. Εκ των οποίων οι 11 ανήλικοι, 15-16 χρονών, που πρόλαβαν πριν χαρούν την εφηβεία τους να συστήσουν τρομοκρατική ομάδα να δράσουν παράνομα και να τραυματίσουν ανεπανόρθωτα την άψογη δημοκρατία μας.

Οι κατηγορίες του πρόσφατα αναδιάρθρωμένου τρομονόμου (είπαν να ξεκινήσουν την αναδιάρθρωση από τον τρομονόμο και μετά να πάνε στο μνημόνιο) διανθίζονται με 30 καταθέσεις ευηπόληπτων διευθυντών τραπεζών που ουδείς μπορεί να αμφισβητήσει.

Η κατάσταση τόσο για τα παιδιά τα ίδια όσο και για τις οικογένειές τους είναι πολύ περισσότερο δραματική από το ύψος αυτού του κειμένου για

λόγους που σε όλους μας είναι κατανοητοί.

Το ίδιο ακριβώς ισχύει και για τους 4 που τους συνέλαβαν πάλι στην Λάρισα κάποιους μήνες μετά από τα δραματικά γεγονότα που αναφέρθηκαν επειδή είχαν την ατυχία να περιμένουν το λεωφορείο σε στάση κοντά σε super market που απαλλοτρίωσαν τρόφιμα κάποιιο άλλοι λίγη ώρα πριν.

Πρέπει επιτέλους να καταλάβει η αστική εξουσία πως με τυφλές συλλήψεις δεν εξυπηρετεί τίποτα περισσότερο από τα χρηστά ήθη της άρχουσας τάξης που την θρέφει και την συντηρεί.

Μα πρέπει πίοτερο να τους γίνει μάθημα πως οι κοινωνικοί αγώνες δεν μπορούν να καθίσουν στο σκαμνί κανενός δικαστηρίου και ο μόνος φυσικός κριτής τους δεν μπορεί να είναι άλλος από την ιστορία. Την ιστορία που δεν γράφεται από τους νικητές μόνο αλλά και αυτή που καθημερινά γράφεται στους δρόμους πολλές φορές και με αίμα από τους αγώνες του λαού και των εργαζομένων.

Σαν τροτοκιστές και κήρυκες του ελευθεριακού κομμουνισμού καθημερινά παλεύουμε

ώστε οι σημερινές σελίδες της ιστορίας να έχουν μία και μόνο υπογραφή - αυτή της εργατικής τάξης. Της μόνης τάξης που μπορεί να γκρεμίσει τα σχέδια των δυναστών της, με την εργατική εξουσία.

Δ.Α
ΛΑΡΙΣΑ 24.11.10

Με προκήρυξη της η Κ.Ο του ΕΕΚ Θεσσαλίας καλεί όλους τους αγωνιστές του κινήματος να πάρουν μέρος στην πανελλαδική κινητοποίηση το Σάββατο 27 Νοέμβρη στη Λάρισα ενάντια στο αστικό κράτος, τη χρεοκοπία του, την ανεργία του, την αστυνομική του βία και αυθαιρεσία.

- Ο ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ ΔΕΝ ΔΙΚΑΖΕΤΑΙ - ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ ΕΔΩ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

- ΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΔΕΝ ΠΟΙΝΙΚΟΠΟΙΟΥΝΤΑΙ

- ΔΕΝ ΜΑΣ ΦΟΒΙΖΟΥΝ ΜΑΣ ΕΞΟΡΓΙΖΟΥΝ

- ΝΑ ΣΥΝΤΡΙΨΟΥΜΕ ΤΟ ΑΣΤΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ ΓΙΑ ΜΙΑ ΠΑΝΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΟΡΓΑΝΩΘΕΙΤΕ ΣΤΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ (ΕΕΚ)

**Κορυδαλλός
Εκδήλωση - συζήτηση**

**Η «Επιστήμη»
στην υπηρεσία της
κρατικής καταστολής**

**Η ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΟΥ
ΑΓΩΝΙΣΤΗ ΑΡΗ ΣΕΙΡΗΝΙΔΗ**

**Το DNA ως όπλο
κατασκευής ενόχων**

Θα μιλήσουν
Δικηγόρος του φυλακισμένου
Άρη Σειρηνίδη, Βιολόγος, Μέλος
της Πρωτοβουλίας Αλληλεγγύης
στον Άρη Σειρηνίδη

Κυριακή 28 Νοέμβρη, ώρα 18.00
Πνευματικό Κέντρο Δήμου Κορυδαλλού - Αίθουσα Πλειάδες
(Γρ. Λαμπράκη και Ταξιαρχών)

Οργανωτής:
Αυτοδιαχειριζόμενος Κουινωνικός
Χώρος Pasamontana

Ο αγώνας των εργατών της KONTI

Το γεγονός ότι το εργοστάσιο της KONTI στο Βόλο άνοιξε, καθώς οι διαθεσιμότητες έληξαν, δεν έχει μετριάσει τις ανησυχίες των εργαζομένων για τη τύχη της εργασίας τους στον πολυεθνικό γίγαντα του χάλυβα (ArcelorMittal).

Η εταιρεία αν και αντικατέστησε το αρχικό εκβιαστικό δίλημμα των 60 απολύσεων ή λουκέτο, με το πιο «light» των 60 οικειοθελών αποχωρήσεων, θέτοντας τη προθεσμία της 26^{ης} Νοέμβρη για να υποβληθούν οι σχετικές αιτήσεις, στην επιστολή που δόθηκε σε όλους τους εργαζόμενους δηλώνει ότι «Σε περίπτωση που παρέλθει η προθεσμία ισχύος του, χωρίς την αναμενόμενη από την εταιρεία συμμετοχή εκ μέρους των εργαζομένων, διατηρούμε το δικαίωμά μας είτε να προχωρήσουμε σε εκ νέου διαβουλεύσεις μαζί σας για ομαδικές απολύσεις είτε να προχωρήσουμε αναγκαστικά στην οριστική παύση λειτουργίας της επιχείρησης τηρώντας όλες τις νόμιμες διαδικασίες». Δηλαδή, οικειοθελείς αποχωρήσεις/απολύσεις ή λουκέτο!

Η εταιρεία δεν παρέδωσε ποτέ ένα ολοκληρωμένο πλάνο λειτουργίας του «νέου» εργοστασίου-μπακάλικου αλλά διατύπωσε με σαφήνεια (προφορικά) τις προθέσεις της για τη λειτουργία του με το μισό προσωπικό, δηλαδή με απόλυτη ευελιξία του χρόνου εργασίας αλλά και των ειδικοτήτων των εργαζομένων, σκεφτόμενη έναν εργαζόμενο λάστιχο και πολυεργαλείο.

Τα ψίχουλα των αποζημιώσεων έχουν απορριφθεί από τη γενική συνέλευση των εργαζομένων, καθώς έχει γίνει αντιληπτό ότι σε συνθήκες κοινωνικής κρίσης και μαζικής ανεργίας τα ψίχουλα τελειώνουν πολύ γρήγορα, καθιστώντας αβέβαιη την ίδια την επιβίωση.

Το σωματείο απορρίπτει τόσο τις οικειοθελείς αποχωρήσεις που τις θεωρεί απολύσεις (κι έτσι είναι στην πραγματικότητα), όσο και τα «εμπνευσμένα» σχέδια της εργοδοσίας να μετατρέψει τους εναπομείναντες εργαζόμενους σε δουλοπάροικους του Mittal.

Η «υποδοχή» που επιφύλαξε η εργοδοσία στους εργαζόμενους τη Δευτέρα (22/11) ήταν «ενθουσιώδης»: Είχε φροντίσει να σκεπάσει με νάυλον όλο τον παραγωγικό εξοπλισμό, κάτι που δεν είχε κάνει τρεις μήνες αδράνειας της επιχείρησης.

Ο σκοπός εξώφθαλμος, να προετοιμάσει ψυχολογικά τους εργαζόμενους για το αναπόφευκτο των αποφάσεών της. Μια ομιλία του διευθυντή του εργοστασίου στον προαύλιο χώρο του εργοστασίου δεν είχε τα αναμενόμενα αποτελέσματα, δηλαδή

τη κοσμοσυρροή αιτήσεων οικειοθελών αποχωρήσεων. Το αντίθετο. Οι εργαζόμενοι παραμένουν συσπειρωμένοι γύρω από τη διοίκηση του σωματείου τους, στη γραμμή που έχει χαράξει, ότι δεν πρόκειται να δεχτεί καμιά απόλυση, καμιά οικειοθελή αποχώρηση, κανένα ψίχουλο της εργοδοσίας και όπως έγραφε ένα δελτίο τύπου τους «ή όλοι στη δουλειά ή όλοι στον αγώνα».

Η ενημέρωση

Το ΔΣ του σωματείου είναι νενόσοστατο, καθώς εκλέχτηκε μέσα στην περίοδο των διαθεσιμότητων. Αυτός ο «απρόβλεπτος» παράγοντας έχει βραχυκυκλώσει σήμερα τα σχέδια της εργοδοσίας.

Ένα από τα πολύ σημαντικά βήματα του ΔΣ είναι να κρατά ενημέρους τους εργαζόμενους για όλες τις ενέργειές του, επαφές, διαπραγματεύσεις, ληφθέντα έγγραφα και πληροφορίες, σε πολύ τακτά χρονικά διαστήματα, ανάλογα με τις τρέχουσες εξελίξεις. Οι συσκέψεις παρέμεναν ανοικτές για όλους όσους ενδιαφέρονταν για το ζήτημα της KONTI.

Οι συνελεύσεις

Όλες οι αποφάσεις λαμβάνονται από τη γενική συνέλευση των εργαζομένων, καθώς το ΔΣ δεν αποδέχεται μια «λευκή επιταγή» διαπραγματεύσεων με την εργοδοσία αλλά επιθυμεί την ανοικτή και δημόσια συζήτηση πάνω σε όλες τις κρίσιμες φάσεις του αγώνα που διεξάγεται. Αυτό έχει επιτρέψει μια ευρεία νομιμοποίηση των αποφάσεων του ΔΣ που ασφαλώς είναι ένας σημαντικός παράγοντας συσπείρωσης των εργαζομένων στην αδιάλλακτη γραμμή που έχει χαραχτεί από το ΔΣ και που έχει εγκριθεί από όλες τις γενικές συνελεύσεις των εργαζομένων.

Αν και οι προτάσεις του σωματείου προς την εργοδοσία (την περίοδο της διαθεσιμότητας) εί-

ναι εις βάρος των εργαζομένων σε αρκετά σημεία τους, οι προτάσεις αυτές είναι παρελκόμενες του προηγούμενου ΔΣ. Οι εργαζόμενοι έχουν πλήρη επίγνωση των υποχωρήσεων που έχουν δεχτεί. Η εργοδοσία μέχρι στιγμής δεν έχει συζητήσει τις προτάσεις των εργαζομένων καθώς τα σχέδιά της υπερβαίνουν τις υποχωρήσεις και απαιτεί ριζικές λύσεις (50% λιγότερο προσωπικό με οποιονδήποτε τρόπο ή λουκέτο).

Το ΔΣ δεν κάνει διαπραγματεύσεις κάτω από το τραπέζι κι αυτό εκφράζεται από το γεγονός ότι όλες οι συνελεύσεις παραμένουν ανοικτές για την εργατική τάξη της Μαγνησίας, συνδικαλιστές και μη, με τη δυνατότητα να εκφράσουν τη γνώμη τους ή την άποψή τους. Οι τελικές αποφάσεις λαμβάνονται φυσικά από το σώμα των εργαζομένων αλλά το σωματείο αντλεί δύναμη και γνώση από τη ζύμωση με άλλες κοινωνικές δυνάμεις οι οποίες συμμετέχουν στον ένα ή τον αλλά βαθμό στον αγώνα.

Σωματείο Εργαζομένων KONTI-Επιτροπή Αγώνα

Αν όμως κάτι έχει εξαιρετική σημασία για τον αγώνα των εργαζομένων, είναι η απόφασή τους να μπουν σε μαχητικές κινητοποιήσεις όχι μόνο με τις δικές τους δυνάμεις αλλά να συνδέσουν τον αγώνα τους με άλλα μαχόμενα τμήματα της εργατικής τάξης, δημιουργώντας μια ανοικτή επιτροπή αγώνα, η οποία θα συνέβαλε στην πλατιά κινητοποίηση των εργαζομένων στο κυρίαρχο ζήτημα των ημερών μας, τις διαθεσιμότητες, την ανεργία και τα λουκέτα.

Στην επιτροπή αγώνα συμμετείχε πλήθος εργαζομένων, το ΔΣ του σωματείου, η Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης Εργαζομένων-Ανέργων, συνδικαλιστές, άνεργοι, συλλογικότητες της πόλης. Αν και η επιτροπή είχε εκ των πραγμάτων ένα σχετικά βραχύβιο χαρακτήρα (λίγων ημερών) επιτέλεσε

ό,τι θα έπρεπε να έχουν οι «επίσημοι» συνδικαλιστικοί φορείς για ένα κομβικό ζήτημα της ταξικής πάλης.

Αποτέλεσμα της επιτροπής ήταν να πραγματοποιηθούν δυο μεγάλες κινητοποιήσεις, με πρώτη τον δώρο αποκλεισμό της εισόδου της βιομηχανικής ζώνης μαζί με τους εργαζόμενους μιας άλλης βιομηχανικής μονάδας της περιοχής (BMTE) που αντιμετωπίζει παρόμοια προβλήματα (μη καταβολή μισθών, απολύσεις κλπ) και μια μεγάλη απογευματινή κινητοποίηση μέσα στη πόλη του Βόλου με επικεφαλής όλους τους εργαζόμενους, με προπορευόμενα τα παιδιά τους κι ένα πλήθος αλληλέγγυων κοινωνικών δυνάμεων που όμοιό του δεν έχει δει φέτος ο Βόλος, με εξαίρεση τον αγώνα του Φλεβάρη στο εργοστάσιο της ΜΕΤΚΑ και την απεργιακή κινητοποίηση της 5^{ης} Μάη.

Η βραχύβια ζωή της επιτροπής (5 συνεδριάσεις σε χρόνο ρεκόρ) δεν οφείλεται στην έλλειψη αποτελεσματικότητας αλλά στις ίδιες τις επιπλοκές του αγώνα. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η ύπαρξή της πολεμήθηκε θανάσιμα από τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία όλων των αποχρώσεων, καθώς η ίδια της η λειτουργία απέτρεπε τον κομματικό συνδικαλισμό και τον εναγκαλισμό με το κράτος και τους κομματικούς μηχανισμούς.

Οι επιμέρους διαφωνίες, προϊόν έτσι κι αλλιώς των ανοικτών δημοκρατικών διαδικασιών, μπόρεσαν να αντιμετωπιστούν στη δράση και τον ομολογημένο σκοπό ότι οι εργάτες της KONTI πρέπει να κερδίσουν. Η ίδια η πολιτική συζήτηση για τη κρίση, τη στρατηγική της εργοδοσίας, ιδιαίτερα μιας πολυεθνικής όπως η ArcelorMittal, που βάζει λουκέτο σε χώρες κι όχι απλά σε ένα εργοστάσιο, ενίσχυσαν (θέλουμε να πιστεύουμε) το δυναμικό εκείνο που αναγνώριζε ότι χωρίς τη διασφάλιση των θέσεων εργασίας δεν υπάρχει ζωή στην εποχή της καπιταλιστικής κρίσης και της κοινωνικής καταστροφής.

Αν και η επιτροπή έχει προς το παρόν αδρανήσει, ως αποτέλεσμα και της επαναλειτουργίας (αν μπορεί να το πει κανείς κυριολεκτικά) του εργοστασίου, ο ρόλος της δεν έχει εξαντληθεί καθώς όλοι πλέον γνωρίζουν ότι κανένας εργατικός αγώνας δεν μπορεί να δοθεί αποτελεσματικά από ένα και μόνο τμήμα της εργατικής τάξης, απομονωμένο από την κοινωνία που βράζει, από μια πλατύτερη υποστήριξη τόσο σε έμπυχο υλικό αλλά σε και άλλους πόρους.

Η στήριξη δεκάδων σωματείων, εργατικών κέντρων, παρατάξεων και σχημάτων, η διαρκής

ενημέρωση μέσα από το internet, η πλατιά δημοσιότητα του ζητήματος με τις κλασικές μεθόδους και με τη διαρκή κινητοποίηση ευρύτερων πολιτικών και κοινωνικών δυνάμεων είναι ο δρόμος που έχει ήδη χαραχτεί, ανεξάρτητα από τη συνέχιση της λειτουργίας της ή όχι. Διακηρυγμένος σκοπός της ήταν και παραμένει «Να νικήσουν οι εργάτες της KONTI».

Εντός, εκτός και εναντίον

Χωρίς να αποκλείσει κανείς τις διαπραγματεύσεις, τη βοήθεια από τους παραδοσιακούς συνδικαλιστικούς φορείς, παλεύοντας εντός, εκτός και εναντίον, η ενεργητικότητα που αναπτύχθηκε και ο ενθουσιασμός των εργαζομένων, αποτελούν μαθήματα ανεξάρτητης ταξικής εργατικής πολιτικής. Μια σημαντική παρακαταθήκη για το μέλλον, για όσους τουλάχιστον μπορούν να αντιληφθούν τις βαθύτερες συνιστώσες των σημερινών αδιεξόδων των εργατικών αγώνων.

Θα μπορούσε να ισχυριστεί κανείς ότι η επαναστατική πολιτική στο εργατικό κίνημα είναι μια πολιτική έκτακτης ανάγκης. Πολύ απλά δεν υπάρχει δρόμος προς τα πίσω, δεν υπάρχει παρόν και το μέλλον παραμένει για ένα διάστημα απροσδιόριστο.

Το όριο κάθε εργατικού αγώνα, μαζί και της KONTI, είναι το πολιτικό όριο του καπιταλισμού και της κρίσης του. Το ποιος θα πληρώσει τη κρίση δεν είναι ένα οικονομικό θέμα αλλά μια πολιτική απόφαση. Το ποιος λαμβάνει τις αποφάσεις (άρα και το ποιος έχει εν κατακλείδι την εξουσία γι' αυτό) παραμένει το σημαντικότερο ζήτημα προς απάντηση.

Οι μέθοδοι και τα εργαλεία για να το πετύχουμε μόλις έχουν αρχίσει να ξεδιπλώνονται στο πεδίο της ταξικής πάλης.

Διευρυνούμε το δρόμο έξω από το καπιταλιστικό σύστημα (από ανάγκη πλέον και όχι απλά από μια θεωρητική αναζήτηση) για να μην μας πλακώσουν τα ερείπιά του.

Μαθαίνουμε από την εργατική τάξη χωρίς όμως να συμβιβάζομαστε με τη σημερινή της συνείδηση, πηγαίνοντας κόντρα σε όσους θέλουν να υποτάξουν τη μαχητική διάθεση των εργατών σε... χαρτοπόλεμο, όταν ο εχθρός έχει ήδη εξαπολύσει του πυραύλους της κοινωνικής καταστροφής.

Οι μέθοδοί μας είναι απλές: Δίνουμε τις μάχες ΕΝΤΟΣ των σωματείων, ΕΚΤΟΣ αυτών στο πλατύτερο και ευνοϊκότερο για εμάς πεδίο της κοινωνικής οργής, ΕΝΑΝΤΙΟΝ του αστικού κράτους, της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας και των συμμάχων τους.

«Μνημονιακός ζόφος» στην υγεία

Νοσοκομειακοί Γιατροί

Όχι στην εμπορευματοποίηση του ΕΣΥ

Με απόφαση της Ομοσπονδίας Ενώσεων Νοσοκομειακών Γιατρών η πρόσβαση όλων όσων έχουν ανάγκη του δημοσίου συστήματος Υγείας θα είναι ελεύθερη και δωρεάν την τελευταία βδομάδα (22 - 29) Νοέμβρη.

Πρόκειται για την πρώτη πράξη μας συλλογικής αντίστασης στην ολοκληρωτική εμπορευματοποίηση του ΕΣΥ μέσα σε όρους μνημονιακού ζόφου.

Είναι γνωστό ότι η Ελλάδα βρίσκεται –με βάση τα στοιχεία της Eurostat- πολύ χαμηλά στην κλίμακα των δημοσίων δαπανών για την δημόσια υγεία ανάμεσα στις χώρες του ΟΟΣΑ.

Χιλιάδες οικογένειες καταστρέφονται οικονομικά όταν βρεθούν στην ανάγκη να πληρώσουν από την τσέπη τους τα έξοδα περίθαλψης των μελών τους.

Η διαρκής υποχρηματοδότηση των δημοσίων Νοσοκομείων, οι τραγικές ελλείψεις σε προσωπικό (νοσηλευτικό και άλλο), οι ελλείψεις σε φάρμακα, εξοπλισμό, ακόμα και στο απολύτως αναγκαίο υγειονομικό υλικό (γάζες, λευκοπλάστ, γάντια, σεντόνια, μαξιλαροθήκες κ.α.) δυναμιτίζουν τα ίδια τα θεμέλια του ΕΣΥ. Στα 40 με 50 δισεκατομμύρια εστιάται το ύψος της παραοικονομίας στη υγεία για το διάστημα 2000-2009, ενώ την ίδια στιγμή η κυβέρνηση με το πρόγραμμα της για την υγεία στοχεύει στη μετατροπή των δημοσίων νοσοκομείων σε επιχειρήσεις.

Ήδη, η σχεδιαζόμενη υπαγωγή των νοσοκομείων και των κέντρων υγείας στον «Καλλικράτη» θα δημιουργήσει ακόμα πιο ασφυκτικά οικονομικά πλαίσια λειτουργίας τους.

Η εξαγγελιολογία ολοήμερη λειτουργία των δημοσίων νοσοκομείων επαναφέρει τη φάρσα των απογευματινών ιατρείων του Αλέκου Παπαδόπουλου. Χωρίς να προσλαμβάνει προσωπικό, με κάκιστη κτηριακή υποδομή, εξαγγέλλει ένα μέτρο απογευματινών επί πληρωμή ιατρείων που θα υποβαθμίσει ακόμα περισσότερο την πρωινή λειτουργία, υποχρεώνοντας στην ουσία τους ασθενείς να καταφεύγουν στα απογευματινά ιατρεία με την επιβάρυνση που αυτό συνεπάγεται για τα ήδη εξανημισμένα και πενιχρά εισοδήματά τους. Η δε νοσηλεία τους, όπου χρειάζεται θα γίνεται σε «καλά τμήματα» μόνο εφόσον θα καλύπτεται από ιδιωτικές ασφαλιστικές εταιρίες!

Αν σε όλα αυτά προσθέσει κανείς την κούραση και τη ματαίωση της συντριπτικής πλειοψηφίας των ηρωικά εργαζομένων στα νοσοκο-

μεία, που έχουν μπει μαζί με όλον τον ελληνικό λαό από την Τρόικα και την κυβέρνηση που την υπηρετεί στο κρεβάτι του Προκρούστη, τότε έχει το μέτρο της επικινδυνότητας της κατάστασης.

Με αυτά τα δεδομένα δεν μπορούμε να μιλάμε πια απλά και μόνο για την κρίση του ΕΣΥ αλλά για την ολοκληρωτική του κατεδάφιση!

Με βάση στοιχεία του Ιατρικού Συλλόγου Αθήνας αυτή τη στιγμή το 25% των 27.000 γιατρών της Αθήνας είναι άνεργοι και στην καλύτερη περίπτωση υποαπασχολούμενοι.

Πρόσφατα απολύθηκαν οι χίλιοι περίπου συμβασιούχοι διετίτας του ΙΚΑ.

Ιστορικά νοσοκομεία της Αθήνας, Πανεπιστημιακά όπως το Αιγινήτειο και το Αρεταίειο, κινδυνεύουν να κλείσουν γιατί η επιχορήγησή τους (από το Υπουργείο Παιδείας) δεν φτάνει ούτε για τη μισθοδοσία των εργαζόμενων σ' αυτά. Πρόσφατα μάλιστα οι διοκούντες το Αιγινήτειο αποφάσισαν να μη χορηγούν φάρμακα σε άπορους ασθενείς, ενώ ειδοποιήθηκαν οι ήδη νοσηλευόμενοι να διατρέφονται με φαγητό από το σπίτι τους (όχι από το νοσοκομείο).

Περικοπές 1,5 δις ευρώ ζητά ο υπουργός Υγείας Α. Λοβέρδος από τους Διοικητές των Νοσοκομείων ενώ την ίδια στιγμή οι φαρμακοβιομηχανοί, οι μεγάλοι προμηθευτές και τα Ιδιωτικά νοσηλευτήρια αφήνονται να θησαυρίζουν. Με εγκύκλιους διοικήσεων πολλών ασφαλιστικών ταμείων καταργήθηκε η έγκριση μεγάλου αριθμού εξετάσεων που καλούνται τώρα οι ασφαλισμένοι να πληρώσουν από την τσέπη τους.

Οι γιατροί που ζουν με αξιοπρέπεια από το μισθό τους λειδωρούνται, διώκονται και μετατρέπονται σε εξιλαστήρια θύματα, ενώ οι μεγαλύτεροι και τα τρωκτικά της Υγείας επιδίδονται στο μεγάλο φαγοπότι.

Η αγανάκτηση και η οργή τώρα κορυφώνονται. Η τελευταία συνέλευση του ΙΣΑ στις 20 Νοέμβρη στο ξενοδοχείο «Τιτάνια» πραγματοποιήθηκε με δελτίο θυέλλης. Οι ασκοί Αιόλου αρχίζουν να ανοίγουν.

Σ' αυτή τη βάση οι αγωνιζόμενοι νοσοκομειακοί γιατροί δίνουν το χέρι στους ασθενείς και τους καλούν να αρνηθούν να πληρώσουν το χαράτσι των 3 ευρώ στα εξωτερικά ιατρεία και το λογαριασμό των εργαστηριακών και άλλων εξετάσεων που έχουν ανάγκη. Να αρνηθούν στη πράξη τη κυβερνητική πολιτική

που εμπορευματοποιεί την υγεία και θέτει σε θανάσιμο κίνδυνο τη ζωή χιλιάδων ανθρώπων.

Μια πολιτική που υποχρέωσε τους γιατρούς να αρνηθούν να κάνουν αξονική τομογραφία σε δεκαεπτάχρονο νεαρό που βρισκόταν σε κόμα μετά από τροχαίο γιατί δεν είχε να πληρώσει (χρειάστηκε να γίνει μεγάλη φασαρία απ' το νευροχειρουργό που εφημέρευε για να μην θυσιαστεί ο νεαρός στο Μολώχ των περικοπών του Λοβέρδου).

Η πρώτη μέρα αυτής της αγωνιστικής εβδομάδας στα δημόσια νοσοκομεία διαμόρφωσε ήδη ένα κλίμα αντίστασης και συλλογικής διεκδίκησης του αναφαίρετου δικαιώματος όλων των ανθρώπων σε δωρεάν και υψηλού επιπέδου υπηρεσίες υγείας για όλους, χωρίς διακρίσεις και αποκλεισμούς.

Γιατί οι ρατσιστικές διακρίσεις πριμοδοτούνται ασύστολα από τον

Υπουργό Υγείας, που δηλώνει κυνικά ότι για τη «μαύρη τρύπα» των νοσοκομείων ευθύνονται οι ανασφάλιστοι μετανάστες, που κοστίζουν 150 εκατομμύρια ευρώ κάθε χρόνο!

Φυσικά δε λείπει τίποτα για τα δισεκατομμύρια ευρώ που κοστίζουν οι υπερτιμολογήσεις, οι παρασιτικές πληρωμές σε εργολάβους ιδιωτικών συνεργείων (καθαριότητας, φύλαξης, σίτισης κ.α), η εισφοροδιαφυγή των εργοδοτών, και οι φοροαπαλλαγές τους.

Βρίσκει όμως να εκδιώξει με ομότητα από το δημόσιο σύστημα υγείας όχι μόνο τους μετανάστες αλλά και τους ντόπιους ανασφάλιστους. Και είναι πολλοί αυτοί, αφού με βάση το ασφαλιστικό της Πετραλιά, που έχει γίνει απείρως χειρότερο από την σημερινή κυβέρνηση, για να έχει βιβλιάριο υγείας του ΙΚΑ ένας εργαζόμενος και να δι-

καιούται ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης πρέπει να συγκεντρώνει γύρω στα 70-100 ένσημα το χρόνο, δηλαδή να εργάζεται ως μόνιμος ή με σύμβαση αορίστου χρόνου. Αυτό σημαίνει ότι όλοι ελαστικά εργαζόμενοι, που είναι η πλειοψηφία σήμερα και βέβαια οι άνεργοι που πλησιάζουν το 20% του εργατικού δυναμικού δεν θα έχουν ιατροφαρμακευτική περίθαλψη!

Ήδη υπάρχουν πληροφορίες ότι οι άποροι θα μπορούν στο μέλλον να απευθύνονται μόνο σε 4 νοσοκομεία που θα είναι ειδικά για τους φτωχούς. Φαίνεται πώς η «επανάσταση του αυτονόητου» στην οποία τόσο συχνά και αντάρεσκα αναφέρεται ο πρωθυπουργός, επαγγέλλεται και «πτωχοκομεία»!

Ενάντια σ' αυτή τη βαρβαρότητα δίνουν τη μάχη τους οι νοσοκομειακοί γιατροί καλώντας στο πλευρό τους όλους τους εργαζόμενους στο χώρο της υγείας αλλά και όλες τις συλλογικότητες, τα σωματεία, το κίνημα συνολικά.

Τη Δευτέρα 22/11 στο Γενικό Κρατικό Νικαίας, στο Ιπποκράτειο Θεσσαλονίκης, σε άλλα μικρότερα νοσοκομεία του λεκανοπεδίου Αττικής αλλά και της επαρχίας έγινε μια πολύ καλή αρχή. Ο αγώνας για Δημόσια και Δωρεάν υγεία για όλο το λαό συνεχίζεται.

Κατερίνα Μάτσα

Σε 48ωρη απεργία οι γιατροί του ΙΚΑ:

48ωρη απεργία αποφάσισαν για την Τρίτη 30/11 και Τετάρτη 1 Δεκεμβρίου οι γιατροί του ΙΚΑ.

ΑΛΥΣΙΔΩΤΗ ΕΚΡΗΞΗ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΩΝ

Συνέχεια από σελ. 1

Βρετανία: Φοιτητικό ξεσπάσμα

Υστερα από τη μεγάλη φοιτητική κινητοποίηση στις 10 του Νοέμβρη, όπου καταλήφθηκαν και καταστράφηκαν τα γραφεία του κυβερνώντος κομματος των τόνυδων, οι φοιτητές σε όλη τη Βρετανία προχώρησαν σε νέες κινητοποιήσεις την Τετάρτη 24/11. Οι φοιτητές διαμαρτύρονται για τις μεγάλες αυξήσεις στα δίδακτρα που από τις 3.290 λίρες (3.867 ευρώ) ανεβαίνουν στις 6.000 λίρες (7.072 ευρώ) και σε ορισμένες "ειδικές περιπτώσεις" στις 9.000 λίρες (10.505 ευρώ), και για τις περικοπές στις δαπάνες για την παιδεία.

Χιλιάδες φοιτητές και μαθητές στο κεντρικό Λονδίνο συγκρούστηκαν με την αστυνομία κατά τη διάρκεια των διαμαρτυριών. Μεγάλες διαδηλώσεις έγιναν σε πολλές πόλεις.

Ιταλία: Συγκρούσεις αστυνομικών και φοιτητών

Συμπλοκές σημάδεψαν τις νέες διαδηλώσεις, που διοργανώθηκαν την Τετάρτη 24 Νοέμβρη κατά της (αντι)μεταρρύθμισης των πανεπιστημίων, στην οποία προχώρησε η κυβέρνηση Μπερκουσκόφι. Οι φοιτητές προσπάθησαν να εισβάλουν στη Γερουσία όμως απωθήθηκαν από τις δυνάμεις της αστυνομίας. Πρόλαβαν όμως και έριξαν αυγά και καπνογόνα στην είσοδο της Γερουσίας, ενώ κατέλαβαν επίσης το Κολλοσσαίο, στη Ρώμη. Σε άλλες πόλεις απέκλεισαν σιδηροδρομικές γραμμές. Εξαιτίας της οικονομικής κρίσης, η ιταλική κυβέρνηση προχωράει σε μείωση των δαπανών για την παιδεία κατά 9 δισεκατομμύρια ευρώ και σε μείωση κατά 130.000 των θέσεων εργασίας την πενταετία 2009-2013. Η ηγεμόνη μεταρρύθμιση των πανεπιστημίων προβλέπει τη συγχώνευση των πιο μικρών πανεπιστημίων, την εισαγωγή στα διοικητικά συμβούλια ειδικών εκτός πανεπιστημίων και τη μείωση της θτείας των πρυτάνεων.

Πανελλαδικό Συντονιστικό Επιτροπών Αγώνα Ενάντια στα διόδια

Δεν Πληρώνω...

Δεν Πληρώνω...

- Αρνούμαι να πληρώσω Διόδια
- Αρνούμαι να δεχτώ την παράνομη παραχώρηση των δημοσίων δρόμων στο διεθνές και ντόπιο κεφάλαιο και στις τράπεζες
- Αρνούμαι τις ΜΠΑΡΕΣ στους δρόμους και στη ζωή μας. ΣΗΚΩΝΟΥΜΕ ΤΙΣ ΜΠΑΡΕΣ ΚΑΙ ΠΡΟΧΩΡΑΜΕ

Η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας, επί υπουργίας Σουφλιά, με τις ψήφους του ΠΑΣΟΚ και του ΛΑΟΣ παραχώρησαν τους δημόσιους δρόμους στο πολυεθνικό κεφάλαιο. Από τότε και μετά, σε όλη την ηπειρωτική Ελλάδα από Πελοπόννησο μέχρι την Θράκη (συζητούν να βάλουν διόδια και στην Κρήτη), νέοι σταθμοί είσπραξης διοδίων ξεφυτρώνουν νέες αυξήσεις στις τιμές επιβάλλονται. Χωριά και πόλεις περικυκλώνονται από σταθμούς διοδίων και έτσι για να φύγεις και να γυρίσεις στο σπίτι σου πληρώνεις χαράτι. Σε κάθε νέο δρόμο που ασφαλτοστρώνουν, την επόμενη μέρα τοποθετούν διόδια. Γιατί άραγε πληρώνουμε πανάκριβα ΤΕΛΗ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑΣ;

Τα διόδια στην πραγματικότητα είναι ένας Κεφαλκός Φόρος που τον πληρώνουμε κατευθείαν στις τράπεζες και στις εταιρείες. Νέοι φόροι, περικοπές μισθών και συντάξεων, κατάργηση ασφαλιστικών δικαιωμάτων κλείσιμο επιχειρήσεων και μαζική ΑΝΕΡΓΙΑ είναι αυτά που απαιτούν το διεθνές και ντόπιο κεφα-

Το Μπλοκ των Επιτροπών Ενάντια στα Διόδια, στη διαδήλωση του Πολυτεχνείου, όπου δέχθηκαν επίθεση των ΜΑΤ

λαιο και οι κυβερνήσεις, με μνημόνια κατά εντολή της Ε.Ε και του ΔΝΤ, με μεγάλη προθυμία τα επιβάλλουν. Οι διεθνείς και ντόπιοι τοκογλύφοι αφού επί δεκαετίες, με την συνεργασία του διεφθαρμένου πολιτικού συστήματος, κερδοσκοπούσαν ασύστολα, τώρα ζητούν από την εργατική τάξη και τον εργαζόμενο λαό να πληρώσει με την ζωή του την κρίση του καπιταλιστικού συστήματος. Το κίνημα "αρνούμαι να πληρώσω διόδια" είναι μέρος του κινήματος που δεν δέχεται οι εργάτες και ο εργαζόμενος λαός να πληρώσει την κρίση του καπιταλιστικού τους συστήματος. Αρνούμαστε να πληρώσουμε, αρνούμαστε την ανεργία, αρνούμαστε μια μαύρη ζωή χωρίς ελπίδα. Αρνούμαστε να ζήσουμε την κό-

λαση του καπιταλισμού. Διεδικούμε τα πάντα τα θέλουμε ΟΛΑ, θέλουμε την ζωή μας. Στον αγώνα αυτόν που το κίνημα μας είναι πάνω από ένα χρόνο στους δρόμους, με πρωτοφανείς και πρωτότυπες δράσεις («Πάμε ΔΕΘ-σπκώστε τις μπάρες», «Τριπλό by pass», «Στείλτε τον Γιωργάκη απ' τον παράδρομο» και δεκάδες άλλες) χαράξαμε κάποιες αρχές πάνω στις οποίες κινούνται οι επιτροπές αγώνα. Οι 5 αυτές αρχές συνοψίζονται στα εξής: 1. Παλεύουμε για ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΔΙΟΔΙΩΝ 2. Σαν κύρια μορφή δράσης μας είναι το ΔΕΝ ΠΛΗΡΩΝΟΥΜΕ ΔΙΟΔΙΑ σαν μερικότερο χαρακτηριστικό του ΔΕΝ ΠΛΗΡΩΝΟΥΜΕ ΤΗΝ ΚΡΙΣΗ ΤΟΥΣ 3. Λειτουργούμε με διαδικασίες συνελεύσεων, αμε-

σοδημοκρατικά, χωρίς προέδρους, γραμματείς και φαρισαίους. 4. Στο κίνημα μας έχουν θέση όλοι όσοι θέλουν να αγωνιστούν εκτός από φασίστες και ρατσιστές 5. Παλεύουμε σε αλληλεγγύη με τους αγώνες όλων των εργαζόμενων και ανέργων, των συνταξιούχων και της νεολαίας ενάντια σε αυτούς που μας κλέβουν την ζωή. Πάνω σε αυτό το πλαίσιο καλούμε κάθε πολίτη ή επιτροπή να πάρει μέρος στο ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΟ ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΙΚΟ ΕΠΙΤΡΟΠΩΝ ΑΓΩΝΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΑ ΔΙΟΔΙΑ που θα γίνει στον Μώλο Φθιώτιδας, την Κυριακή 28-11-10 στις 11 πμ. -Να αναπτύξουμε τους στόχους του κινήματός μας και να οργανώσουμε τις δράσεις μας.

Ανοιγμα διοδίων Αγίας Τριάδας Μώλου

Με μεγάλη επιτυχία πραγματοποιήθηκε το άνω των δύομισίων άνοιγμα των διοδίων Αγίας Τριάδας Μώλου την Τρίτη 23-11-10. Το καινούργιο χαρτασοεισπρακτικό παράρτημα της κρεοκοπημένης κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ-ΔΝΤ και των πολυεθνικών έγινε τόπος προσέλευσης εκατοντάδων κατοίκων και εργαζομένων της ευρύτερης περιοχής της Φθιώτιδας καθώς και αρκετών συναγωνιστών από την Αθήνα.

Ο δήμαρχος της περιοχής του Μώλου είχε φροντίσει να νομομοποιήσει την εταιρεία είσπραξης διοδίων, προμηθευόμενος μηνιαίες κάρτες διέλευσης, αναγκάζοντάς τους κατοίκους συν τοις άλλοις να γίνουν "δλωσίτες". Αυτές είναι γνωστές τακτικές διάσπασης-εφνοσκασμού του κινήματος και σαλαμοποίησης των εργαζομένων σε προνομιούχους και μη. Στην τακτική αυτή όπως είναι λογικό λαμβάνουν μέρος και οι τοπικοί άρχοντες και οι εκάστοτε φορείς, που δεν αποτελούν στο σύνολό τους τίποτα άλλα παρά φορείς της αποτυχίας του κρεοκοπημένου οικονομικά και πολιτικά, καπιταλιστικού συστήματος.

Λόγω της συστηματικής ενημέρωσης από τις Επιτροπές Αγώνα και του καθημερινού αγώνα των συναγωνιστών, η πλειοψηφία των κατοίκων και των εργαζομένων, αποδοκίμασε τη λογική των καρτών και επέλεξε το δρομο του αγώνα, δίνοντας βροντερό παρόν στην κινητοποίηση, απηφώνοντας τη δυνατή βροχή.

ΝΤΟΜΙΝΟ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΧΡΕΟΚΟΠΙΩΝ Μετά την Ελλάδα, η Ιρλανδία

Συνέχεια από σελ. 1

Η περίπτωση της Ιρλανδίας είναι πολύ αποκαλυπτική καθώς γκρεμίζονται δυο "μύθοι", ή αλλιώς δυο αναχώματα που οικοδομήθηκαν από τον ευρωπαϊκό καπιταλισμό σαν πολιτικές αντιμετώπισης της κρίσης:

• Τα περιβόητα stress test των ευρωπαϊκών τραπεζών που υποτίθεται ότι είχαν αποδείξει την φερεγγυότητα του ευρωσυστήματος αποδείχθηκαν μία "φούσκα". Οι ιρλανδικές τράπεζες των οποίων τα test είχαν βγει πολύ καλά δεν χρειάστηκε να περάσουν παρά μόνο έξι μήνες για να αποκαλυφθεί ότι στέκονταν στον αέρα. Μαζί τους γκρεμίζεται και η αξιοπιστία του ευρωπαϊκού τραπεζικού συστήματος με αποτέλεσμα αυτή την εβδομάδα η Μέρκελ άρον άρον να δρομολογεί νομοθετική ρύθμιση στην Γερμανία για την αναδιάρθρωση των γερμανικών τραπεζών με "συμμετοχή" των ομολογιούχων, ρίχνοντας περισσότερο λάδι στην φωτιά της κρίσης στην αγορά ομολόγων της Ε.Ε.

• Η "Μνημονιακή" πολιτική που εφαρμόστηκε στην Ελλάδα σαν φάρμακο αξιοπιστίας απέναντι στην κρίση καταρρέει στην Ιρλανδία η οποία τα προηγούμενα χρόνια είχε εφαρμόσει όλα όσα τώρα επιχειρούν να εφαρμόσουν στην Ελλάδα.

Το γεγονός αυτό έχει προκαλέσει μεγάλη ένταση ακόμα και στο εσωτερικό της τρώικας που έχει μετακομίσει και δουλεύει τώρα στην Ιρλανδία με το ΔΝΤ να υποστηρίζει ότι αν εφαρμοσθεί ένα ακόμα πιο άγριο πρόγραμμα στην Ιρλανδία το αποτέλεσμα θα είναι η επίσπευση της χρεοκοπίας. Αυτός άλλωστε ήταν ο λόγος που ο εκπρόσωπος του ΔΝΤ στην Αθήνα την περασμένη Τρίτη στην συνέντευξη τύπου της τρώικα δήλωσε ευθέως και ανοικτά για πρώτη φορά ότι «ίσως χρειασθεί η επιμήκυνση του χρέους ή νέα δάνεια...», ή, με άλλα λόγια, αναδιάρθρωση του κρατικού χρέους.

(διάβαζε και «Καπιταλιστική χρεοκοπία: Έτος Τέταρτο», Διακήρυξη της Διεθνούς Γραμματείας της Συντονιστικής για την Επανάδρωση της Τέταρτης Διεθνούς στη σελ. 12 - 13)

Ανοιχτή συζήτηση για το πρώην Αεροδρόμιο Ελληνικού

Η Πρωτοβουλία από τα κάτω κατοίκων και εργαζομένων νότιας Αττικής η οποία κινητοποιείται στα πλαίσια του κινήματος ΔΕΝ ΠΛΗΡΩΝΩ πιστεύοντας ότι μόνο ο εργαζόμενος λαός μπορεί να αξιοποιήσει το πρώην Αεροδρόμιο προς όφελος του συνόλου των κατοίκων της Αττικής, οργάνωσε Ανοιχτή συζήτηση την Κυριακή 21/11 στο Πολιτιστικό Κέντρο του Δήμου Ελληνικού.

Στη συζήτηση έλαβαν μέρος δεκάδες πολίτες από τους γύρω δήμους, αλλά και από άλλα σημεία του λεκανοπεδίου. Τόσο οι εισηγητές, όσο και οι υπόλοιποι κάτοικοι που πήραν το λόγο, έκφρασαν την άποψη ότι ο χώρος του πρώην αεροδρομίου του Ελληνικού δεν αποτελεί δημόσια περιουσία αφηρημένα, αλλά ιδιοκτησία όλων των πολιτών.

Στή βάση αυτή η διαδικασία της αξιοποίησης από τον ίδιο το λαό πρέπει να αρχίσει με μία ανυποχώρητη δήλωση ιδιοκτησίας. Συμφωνήθηκε όπως όλοι οι μετέχοντες επεξεργαστούν τα δεδομένα της πρώτης συζήτησης και συναντηθούν στη συνέχεια προκειμένου να αποφασιστούν τρόποι δράσης.

Συνδιάσκεψη ΟΕΝ για την Τριτοβάθμια Εκπαίδευση

Με επιτυχία πραγματοποιήθηκε η πανελλαδική συνδιάσκεψη της ΟΕΝ με θέμα "καπιταλιστική χρεοκοπία και τριτοβάθμια εκπαίδευση - για μια επαναστατική σπουδαστική απάντηση στα μέτρα Διαμαντοπούλου-Τρόικας" που έγινε το Σάββατο 20/11 στη Νομική της Αθήνας.

Δεκάδες φοιτητές, μαθητές, εργαζόμενοι και άνεργοι νέοι από διάφορες συνοικίες της Αθήνας, τη Θεσσαλονίκη, την Πάτρα, το Βόλο, τη Ναύπακτο κ.α. συμμετείχαν στις εργασίες της.

Η συνδιάσκεψη διοργανώθηκε σε εκρηκτικές οικονομικές και πολιτικές συνθήκες. Λίγες μέρες μετά τις εξαιρετικά μαζικές και μαχητικές διαδηλώσεις για τη 37η επέτειο της εξέγερσης του Πολυτεχνείου, σ' όλη την Ελλάδα, αλλά και την ανακοίνωση του 2ου προϋπολογισμού του Μνημονίου και λίγες μόλις ώρες πριν την ένταξη της Ιρλανδίας στο μηχανισμό "στήριξης" της Ε.Ε. και του Δ.Ν.Τ. Από το Δουβλίνο ως την Αθήνα και από τη Νέα Υόρκη μέχρι τη Σεούλ, είναι ξεκάθαρο πια ότι η αστική τάξη δεν μπορεί να βγάλει την κοινωνία από τη χρεοκοπία στην οποία η ίδια την έχει σπρώξει.

Την ίδια στιγμή, ο χώρος της τριτοβάθμιας και γενικότερα της εκπαίδευσης "φλέγεται" από κινητοποιήσεις διεθνώς. Οι μαθητές και οι φοιτητές στην Γαλλία συμμετείχαν στις τελευταίες αλληλέγγυες Γενικές Απεργίες

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΕ ΝΕΑ ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΣΤΑ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑ-ΤΕΙ

ενάντια στα μέτρα του Σαρκοζύ για το ασφαλιστικό, ενώ στην Αγγλία πραγματοποιήθηκε τεράστια διαδήλωση φοιτητών στο Λονδίνο ενάντια στην επικείμενη αύξηση των διδάκτρων στα πανεπιστήμια που προχώρησε στην κατάληψη των γραφείων του κυβερνώντος Συντηρητικού κόμματος. Μια νέα γενιά αγωνιστών έχει εισέλθει στην αρένα της ταξικής πάλης.

Η Ελλάδα κάθε άλλο παρά αποτελεί εξαίρεση. Τα μέτρα Διαμαντοπούλου για το "νέο σχολείο" και το "νέο πανεπιστήμιο" βρίσκουν ήδη τις πρώτες αντιστάσεις της νεολαίας.

Τόσο η εισήγηση εκ μέρους του συμβουλίου δράσης της ΟΕΝ, όσο και οι τοποθετήσεις και η συζήτηση που ακολούθησε μεταξύ των μελών και φίλων της οργάνωσης αφιερώθηκε στους στόχους αυτών των μέτρων, τη δυνατότητα της κυβέρνησης να αντιμετωπίσει την κρίση στην εκπαίδευση, αλλά και τα καθήκοντα του σπουδαστικού και μαθητικού κινήματος από εδώ και πέρα.

Σημαντική ήταν η συνεισφορά του γ.γ. του ΕΕΚ, σ. Σάββα Μιχαήλ, που χαιρέτησε τη συνδιάσκεψη, τονίζοντας την εξαιρετική σημασία της πάλης ενάντια

στα μέτρα Διαμαντοπούλου στο νέο στάδιο που έχει εισέλθει η καπιταλιστική χρεοκοπία στην Ελλάδα και σε όλο τον κόσμο.

Το πρώτο και κεντρικό συμπέρασμα του Α' μέρους των εργασιών ήταν αυτά τα μέτρα είναι τομή για το ό,τι ξέραμε μέχρι σήμερα για το δημόσιο πανεπιστήμιο και ανατρέπουν συνολικά αυτόν το χαρακτήρα του. Το δεύτερο συμπέρασμα είναι ότι αυτά τα μέτρα όχι μόνο δεν μπορούν να λύσουν τα προβλήματα της εκπαίδευσης, αλλά θα επιδεινώσουν την κρίση της, δημιουργώ-

ντας τους όρους για μια νέα ακόμη μεγαλύτερη εξέγερση από αυτή που ζήσαμε το 2006-7.

Ιδιαίτερη έμφαση δόθηκε επίσης και στην αναγκαιότητα να περιθωριοποιηθεί κάθε τύπου γραφειοκρατία από το σπουδαστικό και φοιτητικό κίνημα.

Βασικός όρος για την ανάπτυξη ενός μαζικού, αντι-γραφειοκρατικού και νικηφόρου σπουδαστικού κινήματος είναι η ανάπτυξη μιας επαναστατικής μαρξιστικής οργάνωσης νεολαίας.

Σ' αυτά τα πλαίσια αποφασίστηκε ένα σχέδιο δράσης για την

κλιμάκωση των συνελεύσεων και καταλήψεων στις σχολές στην προοπτική της οργάνωσης μιας γενικής πανεργατικής απεργίας διάρκειας για να μην περάσουν τα μέτρα του Μνημονίου, να ανατραπεί η κυβέρνηση Παπανδρέου και να ανοίξει ο δρόμος για την εργατική εξουσία και μια σοσιαλιστική διεξοδό από την κρίση. Η ΟΕΝ θα αναβαθμίσει την παρουσία της μέσα στα σχήματα της ΕΑΑΚ στην οποία συμμετείχε και ταυτόχρονα την ανεξάρτητη παρουσία της στις σχολές και τα σχολεία.

Τις επόμενες ημέρες θα δημοσιοποιηθεί η τελική μορφή των θέσεων (το αρχικό σχέδιο έχει αναρτηθεί στο www.eek.gr και στο www.konservokouti-oen.blogspot.com), η απόφαση της συνδιάσκεψης και ένα κάλεσμα δράσης για τους φοιτητές και τους μαθητές.

Για το αμέσως επόμενο διάστημα, όλο το βάρος θα δοθεί για την επιτυχία των κινητοποιήσεων για την 2η επέτειο της δολοφονίας του Αλέξη Γρηγορόπουλου (6/12) και τη Γενική Απεργία (15/12).

Η ΟΕΝ καλεί κάθε νέο και νέα να συστρατευθεί στην επαναστατική πάλη μαζί της.

*Για επικοινωνία:
konservokouti@yahoo.gr
Επισκεφτείτε την ιστοσελίδα της ΟΕΝ: www.konservokouti-oen.blogspot.com.*

H.A.

ΝΑ ΕΠΑΝΑΠΡΟΣΛΗΦΘΕΙ Ο ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΗΣ Α. ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

Η acs courier απόησε στις 12\10\2010 τον συνδικαλιστή και πρόεδρο του Σ.Β.Ε.Ο.Δ. (συνέλευση βάσης των εργαζόμενων οδηγών δικύκλου, το κλαδικό σωματείο όσων δουλεύουν με μηχανάκι που ενώνει ντελιβεράδες, εξωτερικούς υπαλλήλους και κουριερ-μεταφορείς).

Ο Ανδρέας Γιαννάκης είχε απολυθεί ξανά από την εν λόγω εταιρεία το 2007, όντας τότε μέλος του δ.σ. του νεοσύστατου σωματείου μας. Το παράνομο της απόλυσής του κρίθηκε και από τα δικαστήρια με αποτέλεσμα να ξαναπροσληφθεί τον Μαρ του 2009 από την εταιρεία που βέβαια είχε «σκυλιάσει» να τον διώξει...

Η τωρινή απόλυση του μαχόμενου συνδικαλιστή Α. Γιαννάκη είναι δεμένη με την επιβολή της συσκευής pda στους οδηγούς δικύκλων από την εταιρεία και τον αγώνα του ΣΒΕΟΔ εναντίον των pda. Είναι ίσως προφανείς οι λόγοι: ο εργαζόμενος παρακολουθείται και ελέγχεται κάθε στιγμή για τις «επιδόσεις» του μέσα σε ένα

ήδη επιβαρημένο εργασιακό περιβάλλον που ευνοεί τα ατυχήματα η εκπομπή ηλεκτρομαγνητικής ακτινοβολίας· η κατάργηση προσωπικών δεδομένων κ.λ.π. Ακόμη μακρύτερα η ιστορία μας με την μεγαλύτερη εταιρεία ταχυμεταφορών στην Ελλάδα ξεκινά από το 2007 όταν η διεύθυνση της acs στέλνει εξώδικα σε 17 υπαλλήλους επιβάλλοντάς τους αλληγή ειδικότητα, από πρωινούς οδηγούς τους μετέφερε βράδυ στο συσκευαστήριο προσπαθώντας να τους εξαναγκάσει σε παραίτηση. Αμεσα, το έχοντας 3 μήνες ζωή σωματείο μας (ΣΒΕΟΔ) αντέδρασε κηρύσσοντας απεργία συμπαρασύροντας και το επιχειρησιακό που για 3 βδομάδες δεν είχε κάνει τίποτα. Παρ' όλα τα καθήκοντα η απεργία και ο αποκλεισμός της μητρικής εταιρίας στην Π. Ραλλήν είχαν επιτυχία (12-7-2007), ενάντια στα περιπορικά, την κλούβα των ΜΑΤ, τους μπράβους και την προσπάθεια μελών του δ.σ. του επιχειρησιακού να φέρουν αντιμέτωπα τα μέλη του σωματείου τους με

τα μέλη του ΣΒΕΟΔ και τους αθηναίους ή να περάσουν δέματα για τράπεζες.

Τελικά οι 7 μείναν απολυμένοι ανάμεσά τους και τα μέλη του ΣΒΕΟΔ στην εταιρεία, ο Γιαννάκης μαζί με άλλον συνάδελφο και μέλος του τότε δ.σ. του ΣΒΕΟΔ βρέθηκαν και συκοφαντικά κατηγορούμενοι για πρόκληση επεισοδίων στην συγκεκριμένη απεργία. Πρέπει να σημειώσουμε ότι το αφεντικό της acs είναι αντιπρόεδρος του ΣΕΒ και πρόεδρος του επιχειρηματικού συμβουλίου Ελλάδας-Κίνας.

Ο σ. Ανδρέας αρνήθηκε με συνέπεια όλο αυτόν τον καιρό να χρησιμοποιήσει pda και καταγγείλαμε μαζί του την καταχρηστική επιβολή του μηχανήματος στην επιθεώρηση εργασίας (4-11-2009) που αρνήθηκε να πάρει θέση και πήγε την υπόθεση σε δικαστήριο για εργατικές διαφορές. Στα μέσα του Γενάρη αυτού του χρόνου ήρθε εξώδικο που το καλούσε να παρουσιαστεί στην επιτροπή του άρθρου 15 (αυτή απαρτίζεται από έναν δικαστή έναν εκπρόσωπο

του ΣΕΒ και ένα μέλος της ΓΣΕΕ). Οι κατηγορίες ήταν εξύβριση και άρνηση εργασίας λόγω της μη χρήσης από μέρους του της συσκευής pda. Η απόφαση που βγήκε 3 μήνες μετά αποθέωσε την λογική του διευθυντικού δικαιώματος λέγοντας πως η άρνηση της χρήσης της συσκευής συνιστά άρνηση εργασίας (παρ' ότι παρέδιδε τον ίδιο αριθμό δεμάτων με τους υπόλοιπους...). Εγινε έφεση και η απόφαση βγήκε καταδικαστική, αμέσως στις 12 Οκτώβρη με το που καθαρογράφηκε η αισχροή απόφαση ο Γιαννάκης λάμβανε το 22ο εξώδικο της εταιρείας που του κοινοποιούσε την απόλυση του.

Συνεργός σ' όλο αυτό, το περίφημο επιχειρησιακό σωματείο της μητρικής acs που δεν έχει κουνήσει το δαχτυλάκι του από το 1998 που με απεργία είχε κερδίσει επαναρρόσληψη απολυμένων και πολύ καλή σύμβαση εργασίας με αντάλλαγμα απ' ότι φαίνεται την εργασιακή ειρήνη για το «καθ' της επιχείρησής μας».... (ενδεικτικό είναι ότι από το '98 έως το 2010 οι κού-

ριερ από 160 έχουν μείνει 44 ενώ οι μισθοί στα franchise υποκαταστήματα δεν έχουν καμία σχέση με της μητρικής). Το σίγουρο είναι ότι μεσοσύσης και της καπιταλιστικής κρίσης ο τέτοιου είδους συνδικαλισμός είναι καταδικασμένος να οδηγήσει τους εργάτες σε νεες ήττες.

Η απόλυση του προέδρου του Σ.Β.Ε.Ο.Δ. είναι πρόκληση για όλο το εργατικό κίνημα, ειδικά για το οργανωμένο και συνδικαλισμένο κομμάτι του. Πρέπει να ανακληθεί κάτω από την πίεση των εργαζομένων η απόλυσή του και να δημιουργηθεί ένα πλατύ μέτωπο αλληλεγγύης και συμπαράστασης στο πρόσωπο του Ανδρέα Γιαννάκη, όσο και στο σωματείο του. Δεν θα δεχτούμε καμιά μορφή επιτήρησης και ελέγχου πάνω μας από τα αφεντικά. Ξέρουμε ότι ο αγώνας θα 'ναι δύσκολος αλλά είναι η μόνη μας επιλογή, ο μόνος που έχει να χάσει είναι η acs μια και μεις το μόνο που 'χουμε να χάσουμε είναι οι αθυσίες μας.

ΑΠΟΛΥΣΤΕ ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ
Κυριάκος

«Ο κίνδυνος απειλεί και τη συνέχιση της παράδοσης και τους παραλήπτες της. Είναι και για τους δυο ο ίδιος: να γίνουν όργανα της κυρίαρχης τάξης. Σε κάθε εποχή πρέπει να επιδιώκεται η εκ νέου απόσπαση της παράδοσης από τον κονφορμισμό, που είναι έτοιμος να την καταδυναστεύσει». (Βάλτερ Μπένγιαμιν, Θέσεις για τη Φιλοσοφία της Ιστορίας, θέση VI).

Το Πολυτεχνείο, όπως και κάθε μεγάλη απόπειρα των καταπιεσμένων να διαρρήξουν το συνεχές της ιστορίας της ταξικής εκμετάλλευσης, απειλείται. Απειλείται από την μετατροπή του σε εικόνισμα, σε σχολική εορτή, από την μυθοποίηση, την ωραιοποίηση, την εξειδανίκευση, την παραποίηση. Η λησμονιά και η συκοφαντία ασφαλώς είναι εχθροί, αλλά όχι οι πιο σημαντικοί. Πιο επικίνδυνοι εχθροί από τους αποκρουστικά ωμούς συκοφάντες είναι οι υμνητές και οι λιβανιστές.

Τριάντα εφτά χρόνια μετά την εξέγερση του 1973 ενάντια στο στρατιωτικο-αστυνομικό καθεστώς της χούντας, το Πολυτεχνείο απειλείται αλλά «το Πολυτεχνείο ζει». Ζει και φωτίζει στερέωμα της ιστορίας ως μια από τις μεγάλες στιγμές της εφόδου των μαζών στον ουρανό για την ανατροπή όχι μόνο της δικτατορίας, αλλά και του συστήματος που γεννάει τις δικτατορίες. Γιατί τί άλλο εκφράζαν συνθήματα όπως: «κάτω το κεφάλαιο» και «κάτω το κράτος» που εικονίζονται στα άλμπουμ με φωτογραφίες απ' το Πολυτεχνείο του 1973;

Αυτό που παρά τις προσπάθειες των αστών και των συμβιβασμένων με την ταξική κυριαρχία επιτρέπει στο «Πολυτεχνείο» να «ζει» είναι το παρόν, το τώρα και το μέλλον. Είναι οι αγώνες του παρόντος που φωτίζουν και διαυγάζουν το παρελθόν, επιτρέποντας σ' αυτό το διαυγασμένο παρελθόν να αποτελεί δύναμη του παρόντος. [Michael Lowy, Προμνήματα κινδύνου]

ΟΡΓΙΣΜΕΝΗ ΛΑ

Από τις ίδιες τις ημέρες της Αεξέγερσης πριν 37 χρόνια και σε όλες τις επόμενες «επετείους», το Πολυτεχνείο και η ιστορική μνήμη ήταν ένα πεδίο διαφιλονικούμενο.

Αν τότε είχαμε την αστυνομία, τους ασφαλίτες, τους ελεύθερους σκοπευτές, τα τανκς του στρατού και τα πολυβόλα. Στη δημοκρατία έχουμε τους ίδιους μηχανισμούς με τη μορφή των σιδηρόφρακτων ΜΑΤατζιζήδων, των Δελτάδων, των καφιέδων και των λοιπών αστυνομικών σωμάτων· αν θα χρησιμοποιηθεί κάποια στιγμή ο μισθοφορικός στρατός κατά του «εσωτερικού εχθρού» είναι ερωτηματικό, κυρίως ως προς το πότε.

Αν τότε η αστική τάξη με τα ΜΜΕ της εποχής και τους αστούς πολιτικάντηδες και τα αριστερά δεκανίκια τους είχαν επιχειρήσει -μάταια- να στρέψουν το κίνημα στην κοίτη ψευτοκοινοβουλευτικών λύσεων, αφαιρώντας του το εκρηκτικό επαναστατικό περιεχόμενο, και φέτος οι αστοί πολιτικάντηδες δοκίμασαν (για άλλη μια χρονιά) να το καπνλευτούν. Ο πρόεδρος της δημοκρατίας, ο πρωθυπουργός (που κόβει το ψωμί από τους συνταξιούχους και τους ανέργους), η υπουργός παιδείας (αυτή η κυρία που σφαγιάζει τις δαπάνες για την παιδεία), μέχρι και οι αρχηγοί του στρατού και των σωμάτων ασφαλείας που το 1973 δολοφονούσαν τους φοιτητές και τους εργάτες, ήρθαν και κατέθεσαν στεφάνια. Τα στεφάνια της υποκρισίας.

Αν τότε είχαμε την «αντι-ΕΦΕΕ» του ΚΚΕ να τάσσεται κατά της κατάληψης του Πολυτεχνείου, (καταγγέλλοντάς την ως έργο των προβοκατόρων του Ρουφογάλη και του Παπαδόπουλου) και τώρα είχαμε το ΚΚΕ. Το είχαμε να προσπαθεί να καπνλευτεί το Πολυτεχνείο και να ασκεί τον ασφυκτικό γραφεικρατικό έλεγχο στα μικρόφωνα, για να μην ακουστεί καμιά διαφορετική φωνή. Την τρίτη ημέρα των εκδηλώσεων (Τετάρτη 17 Νοέμβρη) μη βήμα ταχύ, από παράλληλους δρόμους έσπευσε να φθάσει στην αμερικανική πρεσβεία και να απομακρύνει τα μέλη του μην τυχόν και συναπαντηθούν με τις δεκάδες χιλιάδες άλλους που διαδήλωναν.

* Αλγινική εντύπωση και κατακραυγή ξεσήκωσε μπλοκ 400 περίπου ατόμων, υποτίθεται της φοιτητικής παράταξης ΠΑΣΠ του κυβερνώντος κόμματος, που επιχειρήσαν να μπουν στο τέλος της πορείας. Τα μαζικά γιούχα τους ανάγκασαν να φύγουν, υπό την προστασία των ΜΑΤ. Αργότερα, εμφανίστηκαν σε μεγάλη απόσταση από την πορεία, πολύ πίσω από τα μπλοκ του ΣΥΝ, με ρόπαλα (χωρίς σημαίες) και φορώντας κράνη (καθώς για τους φιλοκυβερνητικούς ο κουκουλονόμος δεν έχει εφαρμογή).

Παρά ταύτα, μια τεράστια λαοθάλασσα διαδηλωτών οργισμένη κατά της κυβέρνησης, των ντόπιων καπιταλιστών και των διεθνών τοκογλύφων, του ΔΝΤ και της Ε.Ε., για μια ακόμη φορά

Πολυτεχνείο

τότε η χούντα,

απέσπασε το Πολυτεχνείο από τη μουσειακή χρήση και το μετέτρεψε σε μετερίζι ταξικού αγώνα. Το σύνθημα «Το Πολυτεχνείο δεν ήταν γιορτή – ήταν εξέγερση και πάλη ταξική» για μια ακόμη χρονιά έπαιρνε σάρκα και οστά. Τα πανό και τα συνθήματα μαρτυρούν τον χαρακτήρα της 37ης επετείου: ενάντια στην τρόικα και τα μνημόνια της, για τη διαγραφή του κρέατος, για να μην πληρώσει η εργατική τάξη την κρίση του καπιταλισμού. Το «ψωμί – παιδεία – ελευθερία» με τις ίδιες λέξεις και ανανεωμένο περιεχόμενο βροντοφωναζόταν από χιλιάδες.

Ήδη πριν την μεγάλη πορεία της Τετάρτης 17 Νοέμβρη η κυβέρνηση και τα όργανα της αντιδεκεμβριανής καταστολής της ομάδας ΔΕΛΤΑ, είχαν φροντίσει να κάνουν εμφανή την τρομοπαρουσία τους. Στο τέλος μαζικής εργατικής και φοιτητικής διαδή-

λωσης που έγινε την Δευτέρα 15/11, πρώτη ημέρα των εκδηλώσεων για το Πολυτεχνείο (βλέπε ανακοίνωση του ΕΕΚ) απρόκλητα επιτέθηκαν στο τέλος της πορείας τραυματίζοντας σοβαρά μια νεαρή αμερικανίδα. Ήταν το προλόγιο των όσων έμελλε να συμβούν.

Στις 17 του μήνα, ημέρα της μεγάλης διαδήλωσης προς την αμερικανική πρεσβεία –τον πραγματικό ενορχηστρωτή του απριλιανού στρατιωτικού πραξικοπήματος- δεκάδες χιλιάδες (η αστυνομία μίλησε για 30.000, άλλοι μιλούν για 50.000 έως 100.000) λαού διαδήλωσαν παρά την καταρακτώδη βροχή. [Η μεγάλη μαζικότητα της διαδήλωσης έρχεται αμέσως μετά τις δημοτικές και περιφερειακές εκλογές όπου η κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ και τα αστικά κόμματα καταβαραθρώθηκαν, ενώ φάνηκε όλη η γύμνια και απονομιμοποίηση του αστικού πο-

Συλλήψεις διαδηλωτών από τα ΜΑΤ

ο 2010

ΛΟΘΑΛΑΣΣΑ

το στέλεχος του ΕΕΚ Μιχάλης Μπαρμπαρέσος, ο οποίος αφέθηκε λίγο πριν ξεκινήσει η πορεία. Πριν ξεκινήσει η πορεία, στην οδό Σταδίου, στο ύψος της Εδουάρδου Λω, την ώρα της καταρακτώδους βροχής, άνδρες των ΜΑΤ επικείμενα να κόψουν τα μπλοκ στα δύο, αλλά αναγκάστηκαν να αποσυρθούν λίγα μέτρα πιο πίσω σφυγμομετρώντας τις αντιδράσεις. Για την ηγεσία της αστυνομίας και τους πολιτικούς ιθύνοντες των ανδρικών της τρώικας προφανώς η διαδήλωση του Πολυτεχνείου χρησιμοποιήθηκε ως μια πραγματική άσκηση ελέγχου και καταστολής μαζών.

Το σχέδιο εφαρμόστηκε κατά του μπλοκ της Α.Κ. και ιδίως του πολυμορφικού αναρχικού τμήματος που ακολουθούσε και κατά του ΕΕΚ.

Από την στιγμή που ξεκίνησε η πορεία, μέχρι το τέλος, μετά την αμερικανική πρεσβεία, τα ΜΑΤ βιάζονταν προκλητικά δίπλα στους διαδηλωτές της Α.Κ. και του ΕΕΚ. Σύντομα επισφραγίστηκαν καφιάδες της αντιτρομοκρατικής που βιντεοσκοπούσε το ΕΕΚ. Επίσης επισφραγίστηκαν και εκδιώχθηκαν από τις γραμμές του ΕΕΚ δυο αστυνομικοί με πολιτικά που παρίσταναν τους διαδηλωτές.

Λίγο πριν η πορεία φθάσει στην πρεσβεία, στο ύψος του Αιγυπτίου νοσοκομείου τα ΜΑΤ επιτέθηκαν στους Α/Α και με διαφορά ελάχιστου χρόνου και εναντίον του ΕΕΚ. Ας σημειωθεί ότι το ΕΕΚ εκείνη τη στιγμή βρισκόταν σε σημαντική απόσταση, το μπλοκ ήταν περιφρουρημένο και

δεν δόθηκε η παραμικρή αφορμή. Όμως, προφανώς οι διαταγές ήθελαν να χτυπηθεί και το ΕΕΚ. Μετά την επίθεση στην πλατεία Συντάγματος, στις 6 Δεκέμβρη 2009 και τον βαρύ τραυματισμό της συντρόφισσας Αγγελικής Κουτσουμπού, η αστυνομία έχει αναβαθμίσει τις επιθέσεις κατά του ΕΕΚ (βλέπε και σχετική ανακοίνωση του ΕΕΚ).

Παρά τη σφοδρότητα της επίθεσης με χειροβομβίδες κρότου-λάμψης, καπνογόνα βόμβες και ρόπαλα, που έπεσαν αδιακρίτως σε γυναίκες, άνδρες και παιδιά (!) – ένα δωδεκάχρονο αγόρι ψεκάστηκε με τα ασφυξιογόνα αέρια – οι σύντροφοι κράτησαν το μπλοκ στο δρόμο. Υπήρξαν τουλάχιστον δέκα σύντροφοι, άνδρες και κοπέλες που έχουν τραύματα, ενώ 3 συνελήφθησαν, κακοποιήθηκαν αλλά αφέθηκαν ελεύθεροι χωρίς να τους απαγγελθεί κατηγορία. Απώπτοι οι σύντροφοι τερμάτισαν την πορεία λίγο μετά την αμερικανική πρεσβεία ψάλλοντας «εμπρός της γης οι κολασμένοι» - τον ύμνο της Διεθνούς.

Συνολικά από τις επιθέσεις της αστυνομίας προσέχθηκαν 68 άτομα, εκ των οποίων οι 22 παραπέμπονται σε δίκες. Από αυτούς, η πλειοψηφία (17) παραπέμπονται με τον κουκουλονόμο – το νόμο που το ΠΑΣΟΚ πριν ανέβει στην εξουσία κατήγγελε ως

αντιδημοκρατικό και υποσχόταν ότι θα... καταργήσει.

Από τη βαρβαρότητα της αστυνομίας δεν γλύτωσαν και δημοσιογράφοι. Ο φωτορεπόρτερ του Γαλλικού Πρακτορείου Άρης Μεσσίνης χτυπήθηκε με αγριότητα, όταν προσπάθησε να φωτογραφήσει συλλήψεις διαδηλωτών. Προφανώς η αστυνομία δεν ήθελε μαρτυρίες της βαρβαρότητας της.

Οι τρομοκράτες του κράτους και της κυβέρνησης της τρώικας ΔΝΤ/ΕΚΤ/ΕΕ είναι γελασμένοι αν νομίζουν πως με τη βία και την αστυνομική τρομοκρατία θα λυγίσουν τον αγωνιζόμενο λαό και τη νεολαία. Δεν μας φοβίζονται, μας εξοργίζουν.

* Μηνύματα συμπαράστασης στο ΕΕΚ και τον αγωνιζόμενο ελληνικό λαό και την εργατική τάξη έστειλαν το Παρτίδο Ομπρέρο Αργεντινής, το Κίνημα για το Επαναστατικό Εργατικό Κόμμα Τουρκίας, το Κομμουνιστικό Κόμμα Εργαζομένων Ιταλίας, η Μαρξιστική Εργατική Ένωση Φινλανδίας, το RPK και η Ένωση Μαρξιστικών Οργανώσεων Ρωσίας και προσωπικά ο σύντροφος Αμπραμσον, από την Παλαιστίνη/Ισραήλ, επαναστατικές ριζοσπαστικές ομάδες από τις ΗΠΑ, τη Βρετανία.

Θόδωρος Κουτσουμπός

τώρα η τρώικα

λιτικού συστήματος. Αν κάποιος έπαιρναν τις επιθυμίες τους για πραγματικότητα και υποστήριζαν ότι η αποχή του μισού σχεδόν πληθυσμού (και πλειοψηφία αν προστεθούν τα άκυρα και λευκά) από τις εκλογές είναι σημάδι αδιαφορίας, η μαζική διαδήλωση στο Πολυτεχνείο ήρθε να τους διαψεύσει οικτρά].

Το ΚΚΕ, όπως προαναφέρθηκε, πορεύτηκε από παράλληλο δρόμο (την Πανεπιστημίου) για να περάσει πρώτο, αν και ήταν στο τέλος της πορείας.

Οι φοιτητικοί σύλλογοι και σχήματα του Πολυτεχνείου και άλλων σχολών μαζί με δασκάλους, καθηγητές, εργατικές κινήσεις και όλες τις αριστερές οργανώσεις και κόμματα, πορεύτηκαν από την οδό Σταδίου, στην πλατεία Κλαυθμώνος, στη Β. Σοφίας μέχρι την αμερικανική πρεσβεία.

Τα φοιτητικά μπλοκ ήταν ιδι-

αίτερα μαζικά, πολύ πυκνά και ξεχύλιζαν από οργή. Μαζική ήταν η παρουσία εργατικών και αριστερών οργανώσεων, συνδικαλιστικών σχημάτων, όπως και των αντιεξουσιαστών/αναρχικών.

Το μπλοκ του ΕΕΚ με συνθήματα υπέρ της επανάστασης, της συντριβής του καπιταλιστικού κράτους και της εργατικής εξουσίας ήταν ιδιαίτερα μαζικό, με πολλές εκατοντάδες κόσμοι. Από κοντά το κίνημα κατά των διωδίων και τα παιδιά του 18 Άνω, με τα τύμπανά τους, δημιουργούσαν έναν εντυπωσιακό σύνολο.

Η αστυνομία εξ αρχής εφαρμόσε μια επιθετική τακτική κατά της διαδήλωσης. Πριν καν ξεκινήσει η πορεία, σε διάφορα σημεία της Αθήνας και των συνοικιών πραγματοποιούνταν έλεγχοι και προληπτικές προσαγωγές. Ανάμεσα σ' αυτούς που πάστηκαν και μεταφέρθηκαν στη ΓΑΔΑ χωρίς καμιά προφανή αιτία ήταν

Επίθεση των ΜΑΤ στο μπλοκ του ΕΕΚ

Πολυτεχνείο 2010

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΤΟΥ ΕΕΚ

Τα πρόσωπα αλλάζουνε στο κατ' ευφημισμό υπουργείο Προστασίας του Πολίτη, η αστυνομική βαρβαρότητα παραμένει.

Είτε με τη στρατιωτική χούφτα όπως τον Νοέμβρη του 1973 είτε με τη δημοκρατία, τον Νοέμβρη του 2010, η αστυνομική βία βασιλεύει. Κι όσο η αστική δημοκρατία εκφυλίζεται και βουλιάζει στην απαξίωση των σκανδάλων και της διαφθοράς και απονομιμοποιείται στη συνείδηση της πλειοψηφίας του λαού, όπως έδειξαν οι εκλογές, τόσο η κυβέρνηση των ανδρεικέλων του ΔΝΤ και της ΕΕ καταφεύγει στη μόνη δύναμη που διαθέτει, στην αστυνομική βία.

Στις 15 Νοέμβρη 2010, ακριβώς έξω από το Πολυτεχνείο, στο ίδιο σημείο που πριν 37 χρόνια η ασφαλτος βαφόταν απ' το αίμα των φοιτητών, μαθητών και εργατών, η Ομάδα ΔΕΛΤΑ της αστυνομίας παρ' ολίγο να δολοφονήσει μια νεαρή κοπέλα, αμερικανίδα υπήκοο.

Ήταν 20.30 όταν η πορεία του συντονιστικού των πρωτοβάθμιων σωματείων, φοιτητικών συλλόγων και αριστερών

οργανώσεων επέστρεφε στο Πολυτεχνείο απ' όπου είχε ξεκινήσει διαδηλώνοντας ενάντια στο Μνημόνιο του ΔΝΤ και στα μέτρα που φορτώνουν την καπιταλιστική κρίση στις πλάτες των λαϊκών στρωμάτων. Ξαφνικά αστυνομικοί της Ομάδας ΔΕΛΤΑ με μοτοσυκλέτες επιτέθηκαν χωρίς εμφανή λόγο στην πορεία, στο τελευταίο μπλοκ που ήταν το πανώ του ΕΕΚ, δημιουργώντας ένα πανδαιμόνιο με ρίψεις χειροβομβίδων κρότου - λάμψης. Μερικοί από τους αστυνομικούς κατέβαιναν από τις μοτοσυκλέτες και χτυπούσαν διαδηλωτές ή περαστικούς. Λέγεται ότι έκαναν και συλλήψεις. Άλλοι κυνηγούσαν τους διαδηλωτές που κλείονταν στο Πολυτεχνείο, κάνοντας άσεμνες με επίδειξη των... αχαιμών τους. Είναι τμήμα της εκπαίδευσης του καλού - νταή αστυνομικού.

Η νεαρή κοπέλα, αμερικανίδα υπήκοος ήταν εξαιρετικά άτυχη. Δεν ξέρουμε αν συμμετείχε στην πορεία. Βρέθηκε πάντως στη λάθος ώρα στον λάθος τόπο. Έξω από το Πολυτεχνείο. Και είχε την ατυχία να φοράει σκουλαρίκια στη μύτη και η

Η τραυματισμένη αμερικανίδα

φατσούλα της δεν άρεσε στους αστυνομικούς. Άνδρας της ομάδας ΔΕΛΤΑ τη χτύπησε άγρια με γκλοπ και με κλωτσιές. Πήγε να της φορέσει και χειροπέδες, αλλά τελικά όταν την είδε πλημμυρισμένη στα αίματα την άφησε. (Ούτε σκέψη να ειδοποιήσει ασθενοφόρο). Το ασθενοφόρο ειδοποιήθηκε από συντρόφους γιατρούς που της παρείχαν κάποιες στοιχειώδεις πρώτες βοήθειες. Η τραυματίας μεταφέρθηκε αιμόφυρτη και ημιλιπόθυμη στο νοσοκομείο Ερυθρός Σταυρός.

Η κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ και ο υπουργός Προστασίας του Πολίτη Παπουτσής έχουν όλη την ευθύνη για τον τραυματισμό της νεαρής κοπέλας. Ο κύριος Παπουτσής, κάποτε πρόεδρος της ΕΦΕΕ φαίνεται πως ζήλεψε τη δόξα του προκατόχου του Χρυσοχουντίδη. Είναι όμως γελασμένοι. Εκεί που η βία της χούντας απέτυχε, ο Παπανδρέου ο μικρότατος δεν θα πετύχει. Η αστυνομική τρομοκρατία δεν θα περάσει.

Αθήνα 15 προς 16 Νοεμβρίου 2010

ΕΕΚ Όργιο αστυνομικής βίας

Με ανακοίνωσή του το Εργατικό Επαναστατικό Κόμμα κατήγγειλε το όργιο της αστυνομικής βίας και τρομοκρατίας κατά της μαζικής διαδήλωσης δεκάδων χιλιάδων ανθρώπων, φοιτητών και εργαζομένων, που τίμησαν την εξέγερση του Πολυτεχνείου.

Η «στρατηγική έντασης» και της καταστολής, τονίζει η ανακοίνωση, ήταν φανερή από την πρώτη ημέρα των εκδηλώσεων για την 37η επέτειο της εξέγερσης του Πολυτεχνείου. Την Δευτέρα 15 Νοέμβρη, το μπλοκ του ΕΕΚ δέχθηκε την επίθεση της Ομάδας ΔΕΛΤΑ της αστυνομίας, στο πέρας της διαδήλωσης των πρωτοβάθμιων σωματείων, φοιτητικών συλλόγων και αριστερών οργανώσεων, έξω από το Πολυτεχνείο, στη διασταύρωση Πατησίων και Στουρνάρη. Από την επίθεση τραυματίστηκε σοβαρά, με χτυπήματα στο κεφάλι από γκλοπ και κλωτσιές, νεαρή αμερικανίδα η οποία μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο Ερυθρός.

Είναι σαφές ότι μετά τον Δεκέμβρη του 2009, με την επίθεση κατά του μπλοκ του ΕΕΚ και τον βαρύτατο τραυματισμό της συντρόφισσας Αγγελικής Κουτσουμπού, η κυβέρνηση έχει επιλέξει ως μέθοδο την ωμή αστυνομική βία για να τρομοκρατήσει το λαϊκό και εργατικό κίνημα. Επιλεκτος στόχος της κυβερνητικής κατασταλτικής στρατηγικής φαίνεται πως είναι το ΕΕΚ, ως αφετηρία για τη γενικότερη επίθεση κατά της εργατικής τάξης και του αγωνιζόμενου λαού. Νομίζουν ότι με τη βία και την τρομοκρατία θα μπορέσουν να επιβάλλουν τα μέτρα της καπιταλιστικής χρεοκοπίας που απαιτούν οι διεθνείς τοκογλύφοι της ΕΕ, της ΕΚΤ και του ΔΝΤ.

Η εργατική τάξη, όλες οι οργανώσεις, όλοι οι σκεπτόμενοι άνθρωποι καλούνται να αντιδράσουν μαζικά και μαχητικά και να καταδικάσουν την αστυνομική βαρβαρότητα. Εκεί που απέτυχε η χούντα δεν θα πετύχει η κυβέρνηση των ανδρεικέλων του ΔΝΤ και της ΕΕ. Η τρομοκρατία δεν θα περάσει. Τρομοκρατείστε τους τρομοκράτες. Κάτω η κυβέρνηση του ΔΝΤ, της ΕΕ και των ελλήνων μεγαλοτραπεζιτών.

Αθήνα 17/11/2010
(37η επέτειος από την εξέγερση και τη σφαγή του Πολυτεχνείου)

Το κινηματογραφικό της ασφάλειας σε διατεταγμένη υπηρεσία...

(από κόκκινοι αντι-ρεπόρτερ 11:47μμ, Σάββατο 20 Νοεμβρίου 2010 στο <http://athens.indymedia.org>)

Το κινηματογραφικό της ασφάλειας σε διατεταγμένη υπηρεσία... Πορεία Πολυτεχνείου 17 Νοέμβρη 2010. Παραλείπουμε στιγμιότυπο από την πορεία του Πολυτεχνείου. Πολυτεχνείο 1973 - Πολυτεχνείο 2010. Η χούντα είναι εδώ.

Το κινηματογραφικό της ασφάλειας σε διατεταγμένη υπηρεσία... Παλιές γνωστές τακτικές αλλά όχι με μπατσόπουλα και ασφαλιτάκια της σειράς αλλά από καλά «ειδικούς» ... της... κρατικής ασφάλειας και της αντιτρομοκρατικής. Ο εικονιζόμενος «διαδηλωτής» (με μικρή βιντεοκάμερα σπαστή) κινηματογραφεί από την αρχή της πορείας το μπλοκ του ΕΕΚ, τις αλυσίδες και όλους όσους βρίσκονται στην εμβέλεια της κάμερας και όσοι επιλέγονται κοντά στο μπλοκ. Βρίσκεται πάντα επί του πεζοδρομίου και πίσω από τα διαχωριστικά κηκλιδώματα, κοντά σε διμυρίες ΜΑΤ και λοιπων συγγενων του, αλλά συνεχίζει να ακολουθεί την πορεία (και το συγκεκριμένο μπλοκ) κατά μήκος της Βασ. Σοφίας μέχρι και πριν από το Χίλ-

τον... όπου και... μπήκε σε διαδικασία άτακτης φυγής...

Το νέο ρουφιάνικο κολπάκι, δεν μας ξαφνιάζει δεν μας κάνει να πέφτουμε από τα σύννεφα δεν μας τρομοκρατεί. Είναι πάγια τακτική της αστυνομίας και της ελληνικής δημοκρατίας χρόνια τώρα. Το αναφέρουμε για την ιστορία... και για να γνωρίζουμε για το μέλλον. Στο

ερώτημα που ίσως τεθεί ...από πότε και γιατί όμως επιστρατεύο-

νται τόσο ειδικοί στις... παρακολουθήσεις συναθροίσεων άνω των 50.000 ατόμων...με ζούμ εστιασμένο σε συγκεκριμένα πρόσωπα (;) Η απάντηση είναι μια.

Το κράτος είναι ο μόνος τρομοκράτης.

Δεν μας τρομάζουν, μας εξοργίζουν.

Πίσω ρουφιάνοι εμπρός σύντροφοι.

κόκκινοι αντι-ρεπόρτερ

Καταγγελία της Κ.Ο. Πάτρας του ΕΕΚ

Καταγγέλλουμε το πρωτοφανές πογκρόμ καταστολής σε βάρος της μαζικής πορείας για την επέτειο των 37 χρόνων από την εξέγερση του Πολυτεχνείου στην πόλη της Πάτρας.

Η προκλητική παρουσία των ΜΑΤ από την αρχή της διαδήλωσης που ξεκίνησε από τον ιστορικό χώρο του Παραρτήματος, το απόγευμα της 17ης Νοέμβρης, εξελίχθηκε σε ένα όργιο αστυνομικής βίας. Στο ξεκίνημα ακόμα της πορείας τα ΜΑΤ επιτέθηκαν πνίγοντας τους διαδηλωτές με βροχή ασφυζιογόνων αερίων και διαλύοντας όλα τα μπλοκ της πορείας, μαζί και το μπλοκ του ΕΕΚ. Τα μπλοκ ανασυγκροτήθηκαν στη συνέχεια και η πορεία ολοκληρώθηκε περνώντας από το μνημείο του δολοφονηθέντα καθηγητή Νίκου

Τεμπονέρα για να καταλήξει ξανά στο Παραρτήμα. Η διάθεση της αστυνομίας να προκαλέσει φάνηκε ήδη από το πρωί όταν επιτέθηκε σε μαθητική πορεία ρίχνοντας χημικά και προχωρώντας σε προσαγωγές μπροστά στο χώρο του Παραρτήματος όπου την ίδια στιγμή οι φοιτητικοί σύλλογοι της πόλης γιόρταζαν την επέτειο της εξέγερσης που ανέτρεψε τη Χούντα.

37 χρόνια μετά την εξέγερση του Πολυτεχνείου η κυβέρνηση Παπανδρέου τρομαγμένη από το ποτάμι των χιλιάδων εργαζομένων και νεολαίας το οποίο βγήκε στο δρόμο για να παλέψει ξανά για ΨΩΜΙ-ΠΑΙΔΕΙΑ-ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ προχώρησε σε αυτό το αστυνομικό πογκρόμ[...].

17/11/2010 - Πάτρα

Μία είδηση που είδε το φως της δημοσιότητας στη γερμανική έκδοση των Financial Times "δείχνει" σαν τροχιοδεικτικό την κατεύθυνση των εξελίξεων στη ζώνη του ευρώ.

Σύμφωνα με τον ΟΟΣΑ η Γερμανία θα έχει και πάλι πλεόνασμα- ρεκόρ ύψους 7% του ΑΕΠ στο Ισοζύγιο Τρεχουσών Συναλλαγών το 2012.

Η "μετάφραση" αυτής της είδησης, εφ' όσον επιβεβαιωθεί, είναι ότι η γερμανική οικονομία τα επόμενα δύο χρόνια θα κινείται σε απολύτως αντίθετη κατεύθυνση από όλους τους εταίρους της στην Ευρωζώνη, με τις εξαγωγές στα ύψη και τις εισαγωγές σε πολύ μικρή αύξηση!

Η εικόνα αυτή εξηγεί ίσως την τακτική που ακολουθεί τελευταία η Μέρκελ, δυναμιτίζοντας ένα προς ένα, όλα τα κομβικά σημεία της στρατηγικής της ευρωπαϊκής ενοποίησης του Χέλμουτ Κόλ και κυρίως ό,τι έχει να κάνει με τις ανισομέρειες στη φερεγγυότητα του κρατικού χρέους της Ευρωζώνης και έτσι της σταθερότητας του ευρώ.

Η χρηματοπιστωτική κρίση και η κρίση του χρέους, με πρώτα θύματα τον καπιταλισμό στην Ελλάδα και την Ιρλανδία (το "κακό" και το "καλό" παιδί της Ευρωζώνης) δείχνουν να έχουν σπρώξει την ηγεσία της Γερμανίας στην τακτική της σταδιακής εγκατάλειψης της αρχικής ιδέας της ζώνης του ευρώ και του ενιαίου νομίσματος με τη σημερινή του μορφή. Και αυτό γιατί το ευρώ λόγω της κρίσης, πολλαπλασιάζει τις εσωτερικές φυγόκεντρες δυνάμεις στην ευρωζώνη.

Κρίση χρέους και γερμανικό "πλεόνασμα" απειλούν το ευρώ

ΕΥΡΩΖΩΝΗ ΤΩΝ ΟΛΙΓΩΝ ΕΤΟΙΜΑΖΕΙ ΤΟ ΒΕΡΟΛΙΝΟ

Διαδηλωτής στην Καταλονία

Είναι κοινό μυστικό στο Βερολίνο ότι το επιτελείο της Μέρκελ και τα "think tank" που

την περιβάλλουν, θεωρούν ότι η ευρωζώνη που ξέραμε έχει ημερομηνία λήξης.

Στη θέση της βλέπουν μία μικρότερη ομάδα χωρών με ισχυρές και συγγενείς με την γερμανική οικονομίες, με ενιαίο νόμισμα το ευρώ.

Ο "δούρειος ίππος" αυτής

της τακτικής είναι η "ιδέα" του Μηχανισμού αντιμετώπισης κρίσεων που θα συζητηθεί τον Δεκέμβριο στη Σύνοδο Κορυφής και ο οποίος προβλέπει:

* τη βοήθεια της επιμήκυνσης του χρέους μόνο σε οικονομίες που έχουν προσωρινό πρόβλημα ρευστότητας και

* τη "βοήθεια" της αναδιάρθρωσης του χρέους με τη συμμετοχή των αγορών για τις αφερέγγυες οικονομίες.

Ο Μηχανισμός αυτός προβλέπεται να τεθεί σε ισχύ στα μέσα του 2013. Γιατί τότε; Γιατί μέχρι τότε ελπίζουν να έχουν καταφέρει να απεμπλακούν οι τράπεζες της κεντρικής ευρωζώνης από το "βάρος" του 1,6 τρισ. ευρώ κρατικών ομολόγων των χωρών του ευρωπαϊκού νότου με τα οποία είναι φορτωμένες!

Για περιπτώσεις όπως η Ελλάδα, η ένταξη στο δεύτερο σκέλος του Μηχανισμού ισοδυναμεί σύμφωνα με τους υπολογισμούς που έχουν γίνει, με ένα haircut της τάξης του 50% και αδυναμία παραμονής στην ευρωζώνη, αφού ακόμα και έτσι το ελληνικό χρέος δεν μπορεί να είναι βιώσιμο αν δεν κατέβει κάτω από το 80% του ΑΕΠ σε συνθήκες στασιμότητας της οικονομίας.

Στη Γερμανία το "κοινό μυστικό" της νέας πορείας δεν είναι απλώς λόγια.

Η γερμανική Κυβέρνηση έχει ήδη δρομολογήσει την κατασκευή ειδικού αγωγού (North Stream) για την εξασφάλιση της τροφοδοσίας της με καύσιμα από την Ρωσία και έχει αυξήσει τις εμπορικές συναλλαγές της κατά 80% με την Κίνα και 40% με την Ινδία τα τελευταία 2,5 χρόνια την ίδια στιγμή που οι συναλλαγές με την Γαλλία παραμένουν στάσιμες...

Γ. Αγγ.

ΜΕΤΡΟ

...Ο ΑΓΩΝΑΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Η επίθεση που δέχονται τα μέσα μαζικής μεταφοράς δείχνει να κορυφώνεται. Μετά το πρώτο χτύπημα στον ΟΣΕ έρχεται η σειρά και στα υπόλοιπα ΜΜΜ. Οι προθέσεις τους λίγο πολύ γνωστές, το ίδιο και το αποτέλεσμα σε όλους εμάς, εργαζόμενους και επιβάτες. Υπάρχουν βέβαια ακόμα ορισμένοι που εθελουφλούν, επιμένοντας πως όλα αυτά είναι παροδικά και δεν τους αφορούν.

Στο Μετρό έχουμε ήδη πάρει μια πρόγευση από όσα μας ετοιμάζουν. Η διοίκηση της εταιρείας ακολουθεί με προθυμία τις οδηγίες κυβέρνησης και ΔΝΤ για περικοπές μισθών και απολύσεις αλλά δεν δείχνει ικανή να κάμψει την μαχητικότητα των εργαζόμενων. Η πίεση της διοίκησης της εταιρείας από την μια και των αντιστάσεων των εργαζόμενων από την άλλη μεταφέρεται στην διοίκηση του Σωματίου που μοιάζει να ακροβατεί σε τεταμένο σχοινί ανάκλιση να κρατήσει μια υπερασπιστική γραμμή προς όφελος των εργαζόμενων

Χαρακτηριστικά είναι η κίνηση της ΠΑΣΚΕ και 60 συναδέλφων (;), η πλειοψηφία των οποίων είναι στελέχη της, να πάνε στο Πρωτοδικείο προκειμένου να βγάλουν παράνομη τη Γενική Συνέλευση που πραγματοποιήθηκε πριν λίγο καιρό. Η αρνητική απόφαση του δικαστηρίου ίσως τους «κόψει τα φτερά» για λίγο. **Ο πόλεμος απέναντι στη διοίκηση και τα τσιράκια της γίνεται πλέον ξεκάθαρος. Εδώ που έχουν φτάσει τα πράγματα δε χωράει άλλη μι-**

ζέρια και υποταγή. Μπορούμε, αρκεί να το πάρουμε απόφαση, να σταθούμε απέναντί τους. Έχουμε τη δύναμη να αγωνιστούμε για την ικανοποίηση των αιτημάτων μας. Δεν πρόκειται να σταματήσουμε αν δεν επαναπροσληφθούν όλοι οι απολυμένοι, δεν πρόκειται να δεχτούμε τις μειώσεις στους μισθούς μας, δεν πρόκειται να αφήσουμε να αυξηθεί η τιμή, του έτσι κι αλλιώς ακριβού, εισιτηρίου. Οι συγκοινωνίες είναι δημόσιο αγαθό και ως τέτοιο πρέπει να αντιμετωπίζονται.

Είναι αδιανόητο να κατηγορούν τους εργαζόμενους ως υπεύθυνους για τα «ελλείμματα» των εταιρειών, όταν διευθυντές, πρόεδροι, εργολάβοι κλπ έχουν φάει με χρυσά κουτάλια. Ίσως θα έπρεπε να ρωτήσουμε τον κύριο Πάγκαλο, κάτι θα ξέρει. Βέβαια μέχρι σήμερα κανένας πολιτικός και κανένα μεγαλοστέλεχος της εταιρείας, κανένας φωστήρας από τους πολλούς που οι μισθοί τους φτάνουν το δεκαπενταπλάσιο από εκείνους των εργαζόμενων που απολύουν δεν εξήγησε τον τρόπο που μια «αστραφτερή» εταιρεία σαν το μετρό οδηγείται σε χρεοκοπία. Όλοι μιλούν για «πάρνομες» προσλήψεις. **Κανένας όμως δεν μίλησε για τις προμήθειες ή για τις εργολαβίες που έχουν εκτινάξει τα έξοδα στα ύψη. Σε τελευταία ανάλυση ας μας δείξουν τα βιβλία και τα οικονομικά στοιχεία της εταιρείας για να δούμε ποιος πραγματικά ευθύνεται για το «έλλειμμα».**

Οι εργαζόμενοι στις συγκοινωνίες θα πρέπει να αντιπαρατάξουμε στους σχεδιασμούς κράτους και αφεντι-

κών, ένα κοινό μέτωπο αγώνα απαιτώντας να μη καθεί τίποτα από τα κεκτημένα μας, να διεκδικήσουμε αυξήσεις στο ύψος των σημερινών αναγκών μας, να διαφυλάξουμε τον κοινωνικό χαρακτήρα των μεταφορών αντιστεκόμενοι στην οποιαδήποτε απόπειρα αύξησης τις τιμής του εισιτηρίου. Ό,τι συμβαίνει στις συγκοινωνίες είναι πρόβλημα όλου του εργατικού κινήματος και της κοινωνίας και τελικά το αν θα αποκρουστεί αυτή η επίθεση ή όχι εξαρτάται σε μεγάλο βαθμό από τις συμμαχίες που θα διαμορφωθούν με το εργατικό κίνημα.

Για όλους αυτούς τους λόγους, και ακόμα περισσότερους, καλούμε όλους τους συναδέλφους, συλλογικούς, συνδικάτα, όλους τους ενδιαφερόμενους σε κοινό αγώνα όλων των εργαζομένων. Είναι αναγκαίο οι εργαζόμενοι στις συγκοινωνίες, στη ΔΕΗ, στα λιμάνια, στα νοσοκομεία, στα σχολεία κ.ο.κ να βαδίσουμε μαζί. Μαζί με όλους τους εργαζόμενους κόντρα σε όσους θέλουν να μας πάρουν κατακτήσεις ολόκληρου αιώνα.

- ΑΜΕΣΗ ΕΠΑΝΑΠΡΟΣΛΗΨΗ ΤΩΝ ΑΠΟΛΥΜΕΝΩΝ
- ΚΑΜΙΑ ΠΕΡΙΚΟΠΗ ΣΤΟΥΣ ΜΙΣΘΟΥΣ ΜΑΣ
- ΣΥΛΛΟΓΙΚΕΣ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΜΕ ΑΥΞΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΣ ΟΡΟΥΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ
- ΔΩΡΑΝ ΜΕΤΑΦΟΡΕΣ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ
ΣΤΟΥΣ ΧΩΡΟΥΣ ΤΟΥ ΜΕΤΡΟ

Καπιταλιστική χρεο

Διακήρυξη της
Διεθνούς Γραμματείας
της Συντονιστικής
για την Επανάσταση
της Τέταρτης Διεθνούς,
1^η Οκτωβρίου 2010

1. Η εξέλιξη των διεθνών γεγονότων, ειδικά αυτών με πολιτικό χαρακτήρα, έχουν επιβεβαιώσει τις προοπτικές που είχαμε επισημάνει για την παγκόσμια καπιταλιστική χρεοκοπία πριν ακόμα αυτή αρχίσει τον Ιούλιο του 2007. Διεδικούμε ουσιαστικά την επαναστατική προσέγγιση σ' αυτήν την διαδικασία, ακολουθώντας την κατεύθυνση που έδειξε ο Μαρξ: «η ανάπτυξη του πιστωτικού συστήματος» (που κλιμακώθηκε τις τελευταίες δεκαετίες με την αλματώδη ανάπτυξη του πλασματικού κεφαλαίου) «επιταχύνει την κρίση!...» και τα στοιχεία διάλυσης του παλιού τρόπου παραγωγής» (Κεφάλαιο, τόμος III).

Η βίαιη επιδείνωση των αντιφάσεων μεταξύ των ΗΠΑ, της Ιαπωνίας και της Κίνας από την μια μεριά, και η μαζική υποτίμηση του δολαρίου και συνεπώς του αμερικανικού εξωτερικού χρέους από την άλλη, θέτουν τώρα στην ημερήσια διάταξη την απεξάρθρωση της παγκόσμιας οικονομίας και μια κρίση όλου του διεθνούς νομισματικού συστήματος. Αυτό λαμβάνει χώρα ενώ η κρίση μπαίνει στο τέταρτο έτος της, παρόλη την μαζική παρέμβαση των κυριότερων ιμπεριαλιστικών κρατών για να εμποδίσουν την κατάρρευση των τραπεζών και των μεγαλύτερων ιμπεριαλιστικών εταιριών. Κάνουν λάθος όσοι διαβεβαιώνουν ότι το νέο στάδιο της κρίσης στοχεύει σε μια «επανεξισορρόπηση» της παγκόσμιας οικονομίας: η νέα μαζική έκδοση νομίσματος από τις ΗΠΑ ισοδυναμεί με μια γιγάντια υποτίμηση του δημοσίου χρέους τους, σε βάρος της Κίνας, της Ιαπωνίας, της Γερμανίας, και των λεγόμενων αναδυόμενων χωρών που έχουν συσσωρεύσει αποθέματα σε δολάρια στις κεντρικές τους τράπεζες. Από την άλλη μεριά, μια ανατίμηση του κινεζικού νομίσματος, του γιουάν, προωθεί την αποδόμηση του προστατευτικού καθεστώτος που εγκαθίδρυσε το κινεζικό κράτος ενάντια στην θυελλώδη διείσδυση του διεθνούς χρηματιστικού κεφαλαίου. Η διεθνής νομισματική ανισορροπία δεν είναι η αι-

τία της κρίσης αλλά το αντίστροφο: είναι η αντανάκλαση της παγκόσμιας καπιταλιστικής χρεοκοπίας. Η αναφορά και μόνο μιας ντε φάκτο κήρυξης χρεοστασίου από την μεριά των ΗΠΑ και το τηλεσίγραφο στην Κίνα να απελευθερώσει το χρηματιστικό της σύστημα στο διεθνές κεφάλαιο και στα ιμπεριαλιστικά κράτη, δίνει την διάσταση του εκρηκτικού σταδίου στο οποίο μπαίνουμε.

Αποδείχτηκε μύθος το τέλος της αμερικανικής ύφεσης: η αναθέρμανση της παραγωγής μετά την κατάρρευση στα τέλη του 2008 δεν πλησίασε καν τα προ της κρίσης επίπεδα κι ούτε έλαβε χώρα σε συνθήκες ομαλοποίησης της οικονομίας: αντίθετα, κινείται μέσα σε συνθήκες καταβύθισης της αγοράς υποθηκών ακινήτων και μαζικών εξώσεων, αύξησης της ανεργίας, και μαζικών επιδοτήσεων με την αύξηση των δημοσιονομικών ελλειμμάτων και το τύπωμα νομίσματος.

Αποτελεί μισή αλήθεια αυτό που λένε οι κεϋνσιανοί οικονομολόγοι που υποστηρίζουν σαν διέξοδο ένα πρόγραμμα μαζικών κρατικών επενδύσεων σε έργα υποδομής με το τύπωμα νέου νομίσματος. Σ' αυτή την περίπτωση αυτό που θα συμβεί είναι το Κράτος να επιφορτίζεται τόσο με την επένδυση όσο και με την πίστωση: θα εκτοπίσει τις τράπεζες και θα υποβάλλει το κεφάλαιο σε χρηματοπιστωτική εξάρτηση από το κράτος: θα αποτελέσει, έτσι, μετάβαση σε έναν κρατικό καπιταλισμό που θα επιταχύνει την κατάρρευση των περισσότερων τραπεζών. Μια παρόμοια διέξοδος προϋποθέτει την εθνικοποίηση λίγο-πολύ ολόκληρου του τραπεζιτικού συστήματος κι ενός μέρους της βιομηχανίας. Εάν εφαρμοστούν τέτοια μέτρα, πάντα μέσα στα πλαίσια του κρατικού καπιταλισμού, θα οξυνθεί ο διεθνής καπιταλιστικός ανταγωνισμός και θα ενισχυθεί μια επιστροφή στην οικονομική αυτάρκεια.

Το αδιέξοδο των μέτρων διάσωσης του κεφαλαίου που πήραν διάφορα κράτη δυνάμωσαν τους όρους «διάλυσης της παλιάς τάξης πραγμάτων» κι ανά-

πτυξε τους πολιτικούς όρους για μια επαναστατική κρίση.

Από κανέναν δεν μπορεί να διαφεύγουν, από την άλλη μεριά: πρώτον, οι εσωτερικές ανισορροπίες της Κίνας, όπου το σύστημα της αγοράς ακινήτων είναι υπερχρεωμένο σε ύψος 800% του ΑΕΠ, η πλειοψηφία των βιομηχανιών της έχουν μια τεράστια πλεονάζουσα ικανότητα παραγωγής, και βρίσκεται εν μέσω μιας μαζικής απαλλοτρίωσης των αγροτών· δεύτερο, το τεράστιο αδιέξοδο της Ιαπωνίας, όπου οι αποπληθωριστικές τάσεις παραλύουν ξανά την οικονομία και το δημόσιο χρέος ύψους 300% του ΑΕΠ δεν παύει να αυξάνεται· τρίτο, η εν δυνάμει χρεοκοπία της Ευρωπαϊκής Ένωσης (Πορτογαλία, Ισπανία, Ελλάδα, Ιρλανδία, στις οποίες έρχονται να προστεθούν ολοένα και περισσότερο η Ιταλία και η Γαλλία): και τέλος, οι λεγόμενες αναδυόμενες οικονομίες που γνωρίζουν μια κερδοσκοπική φούσκα εκρηκτικών διαστάσεων, σαν συνέπεια της μαζικής εισροής κεφαλαίων για βραχυπρόθεσμη επένδυση που φούσκωσαν πληθωριστικά σε ακραίο σημείο αυτές τις οικονομίες. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι αυτές οι οικονομίες έχουν ένα τεράστιο δυναμικό ανάπτυξης αλλά με κανένα τρόπο πάνω στις βάσεις του παρόντος συστήματος παραγωγής, ή, σε κάθε περίπτωση, χωρίς να περάσουν από πελώριες κρίσεις που την ίδια στιγμή που θα απελευθερώνουν το αναπτυξιακό δυναμικό θα τις υποτάσσουν σε μεγαλύτερη σκλαβιά στο χρηματιστικό κεφάλαιο.

Η πιο εκρηκτική αντίφαση της παρούσας διεθνούς οικονομικής κατάστασης είναι ότι από τη μια, το σύνολο των καπιταλιστικών χωρών εξαρτάται από τη ζήτηση που έχουν οι ΗΠΑ, κι από την άλλη, τα αμερικανικά σχέδια αύξησης της νομισματικής ρευστότητας και «χρηματοπιστωτικής τόνωσης» είναι, αναμφίβολα η πολιτική κήρυξης του λεγόμενου πολέμου των νομισμάτων και απειλή κατάρρευσης των κυριότερων ανταγωνιστών των ΗΠΑ. Έχει απορριφθεί η δυνατότητα μιας διεθνούς συμφωνίας για μια νομισματική «εξισορρόπηση» ανάμεσα στις κυριότερες χώρες. Μια χρεοκοπία παρόμοιων διαστάσεων δεν ρυθμίζεται με συζητήσεις. Ακόμα και οποιαδήποτε συμφωνία να γίνει, θα είναι πλασματική και επισφαλής, και θα προετοιμάζει νέα σοκ,

Διαμαρτυρία φοιτητών στο Λονδίνο

γιατί οι υπάρχουσες αντιφάσεις δεν έχουν διέξοδο παρά μόνο με την σχετική ισχύ των αντιμαχόμενων.

Οι όροι της διαμάχης ξεσκεπάζουν σαν φαντασίωση τον ισχυρισμό ορισμένων που θέλουν να παρουσιάσουν την Κίνα σαν τον αναδυόμενο ιμπεριαλιστικό πόλο που θα αντικαταστήσει τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό. Αντίθετα, όλα τα παραπάνω δείχνουν ότι υπάρχει μια γιγάντια διεθνής πίεση του παγκόσμιου χρηματιστικού κεφαλαίου για να καθυποταχτεί η Κίνα. Σε κάθε περίπτωση, η παρακμή του Γιάνγκικου ιμπεριαλισμού είναι ολοφάνερη αλλά δεν εκφράζει το πεπρωμένο ενός ορισμένου καπιταλισμού αλλά όλου του καπιταλισμού. Η θεωρητική υπόθεση ότι η Κίνα θα μπορούσε κάποτε μελλοντικά να μετατραπεί σε μια νέα ιμπεριαλιστική δύναμη αναφοράς προϋποθέτει κρίσεις, πολέμους και επαναστάσεις που θα πρέπει να οδηγηθούν σε μια νίκη της ανθρωπότητας κατά του παγκόσμιου καπιταλισμού.

2. Η καπιταλιστική χρεοκοπία όχι μόνο ξεσκέπασε την κοινωνική αθλιότητα των μεγάλων μαζών σε καπιταλιστι-

κές συνθήκες, ιδιαίτερα στις αναπτυγμένες χώρες, αλλά και την επιδείνωση σημαντικά. Έφραξε το μέλλον τελείως για τις νεότερες γενιές. Αυτή η ριζική επιδείνωση της φτώχειας άρχισε να βρίσκει έκφραση στις λαϊκές κινητοποιήσεις, όπως φάνηκε κι επιτείνεται στην Ελλάδα, στις απεργίες στην Κίνα, το Βιετνάμ, το Μπαγκλαντές, την Καμπότζη και τη Νότια Αφρική, μέσα σε πλαίσια πλήρους στέρησης των δημοκρατικών δικαιωμάτων, στην Γενική Απεργία της 29/9 στην Ισπανία, στην επιδείνωση της αναμέτρησης ανάμεσα στην Ένωση Ιταλών Βιομηχάνων (Confindustria) και την Φιάτ, στην Ιταλία, με το συνδικάτο εργατών μετάλλου FIOM, στις διαδηλώσεις κι επαναλαμβανόμενες απεργίες στην Γαλλία ενάντια στην αύξηση του ορίου ηλικίας συνταξιοδότησης, καθώς και στις εργατικές και αγροτικές κινητοποιήσεις στη Βολιβία, το Εκουαδόρ, την Βενεζουέλα, την Ουρουγουάη και την Αργεντινή.

Ο μύθος της απουσίας του «υποκειμενικού παράγοντα» σαν επιχείρημα ενάντια στις πραγματικές τάσεις της πάλης των μαζών, τινάζεται στον αέ-

ΚΟΠΙΑ: Έτος Τέταρτο

ρα. Οι εξελίξεις στην ταξική πάλη κάνουν φανερό ότι ο «υποκειμενικός παράγοντας» που πραγματικά μπλοκάρει την κινητοποίηση των μαζών είναι οι πλειοψηφικές του οργανώσεις και η επίσημη Αριστερά (ακριβώς οι ίδιοι που θέλουν να δικαιολογήσουν την δικιά τους αδράνεια και τον συμβιβασμό τους με το κεφάλαιο επικαλούμενοι την «απουσία του υποκειμενικού παράγοντα»...) και πασχίζουν να συγκρατήσουν το κίνημα μέσα σε ορισμένα όρια για να το προδώσουν.

Στην Ευρώπη, όλες οι συνδικαλιστικές γραφειοκρατίες ψάχνουν να βρουν μια «διέξοδο», με διαπραγματεύσεις, στην επίθεση στα κοινωνικά δικαιώματα των μαζών. Στην Ιταλία, το μεγαλύτερο μέρος αυτής της γραφειοκρατίας έχει συνάψει συμμαχία με την μεγάλη εργοδοσία, συμπεριλαμβανομένου και ενός τμήματος της αριστερής Συνομοσπονδίας CGIL, ενώ η αντίσταση του συνδικάτου της FIOM είναι αποσπασματική, προχωράει βήμα το βήμα και φρενάρει τελικά το κίνημα, καθώς επιχειρεί να επαναφέρει τις εργασιακές σχέσεις στο προ της κρίσης στάδιο, πριν η Φιάτ εξαπολύσει την εφαρμογή των αντεργατικών της σχεδίων. Στη Γαλλία, μπροστά στην έκδηλη

τάση προς την Γενική Απεργία, οι γραφειοκρατίες της CGT και της CFDT που ουδέποτε απαίτησαν την απόσυρση του νομοσχεδίου του Σαρκοζύ, μιλούν πια για «οργανωμένη υποχώρηση» - σαν μια έσχατη προσπάθεια να σώσουν την κυβέρνηση, η οποία προφανώς δεν μπορεί να επιβιώσει μετά από μian ήττα. Μέσα σ' αυτή την κατάσταση, μια παραδοσιακή τροτσικιστική οργάνωση, η Lutte Ouvrière (Εργατική Πάλη) επιμένει ότι ο «συσχετισμός δυνάμεων είναι δυσμενής», ότι το σύνθημα της Γενικής Απεργίας δεν βρίσκεται στην ημερήσια διάταξη κι επαινεί την επιλογή της ημέρας του Σαββάτου σαν μέρα διαδήλωσης με το περιεργό επιχείρημα ότι έτσι θα μπορούν να πάρουν μέρος κι εκείνοι που δεν απεργούν (σάμπως η δυνατότητα κάθε εργάτη ή τόπου δουλειάς να εξαρτάται από τους ίδιους κι όχι από το συλλογικό κίνημα της εργατικής τάξης και του λαού).

Η Αριστερά στο σύνολό της συνεχίζει να βλέπει την καπιταλιστική χρεοκοπία σαν κοινωνική κακοδαιμονία (και μ' αυτόν τον χαρακτηρισμό δικαιολογεί ακόμα και την στήριξη των σχεδίων του ΔΝΤ, όπως συνέβηκε με το Μπλόκο της Αριστεράς στην Πορτογαλία που ψήφισε

στην Βουλή το πρόγραμμα της ΕΕ/ΕΚΤ/ΔΝΤ που επέβαλε δραστικότητα μέτρα ενάντια στον ελληνικό λαό, ενώ επιπλέον αρνείται να ζητήσει την διαγραφή του εξωτερικού χρέους). Δεν βλέπει ότι πρόκειται για την επιτάχυνση της τάσης του κεφαλαίου προς την κρίση και την διάλυση της παλιάς τάξης πραγμάτων. Είναι ζωτικό να αναπτύξουμε μια πρωτοπορία που παλεύει να προωθήσει τη δυνατότητα να γίνει συνειδητό το ασυνείδητο και να επαναστατικοποιήσει τις εργατικές οργανώσεις και τις μορφές οργάνωσης των μαζών. Αλλά για να αναπτυχτεί μια τέτοια πρωτοπορία πρέπει να θέσει στην πρώτη γραμμή την επαναστατική προσέγγιση της διεθνούς καπιταλιστικής χρεοκοπίας κι ένα μεταβατικό πρόγραμμα προς την σοσιαλιστική επανάσταση.

«Ο Μαρξισμός» έγραφε ο Τρότσκι, «θεωρείται ως η συνειδητή έκφραση της ασυνείδητης ιστορικής διαδικασίας. Αλλά η ασυνείδητη διαδικασία[...] δεν συμπίπτει με την συνειδητή της έκφραση παρά μοναχά στις υψηλότερες κορυφώσεις της, όταν οι μάζες με τις αρχέγονες δυνάμεις τους παραβιάζουν τις πύλες της κοινωνικής ρουτίνας και δίνουν μια νικηφόρα έκφραση στις βαθύτερες ανάγκες της ιστορικής ανάπτυξης. Η υψηλότερη θεωρητική συνείδηση της εποχής συνενώνεται, σε τέτοιες στιγμές με την άμεση δράση που αναπτύσσουν τα κατώτατα κοινωνικά στρώματα, οι πιο καταπιεσμένες κι απομακρυσμένες από κάθε θεωρία μάζες. Η δημιουργική συνένωση του συνειδητού με το ασυνείδητο, είναι αυτό που συνηθίζουμε να αποκαλούμε έμπνευση. Η επανάσταση είναι η βίαιη έμπνευση της Ιστορίας.» (Λέων Τρότσκι, Η Ζωή μου)

Το ανυψώσει το προλεταριάτο στη συνείδηση της καπιταλιστικής χρεοκοπίας είναι το προπαρασκευαστικό στρατηγικό καθήκον ενός επαναστατικού Κόμματος.

3. Η καπιταλιστική χρεοκοπία έχει, παρόλα αυτά, μέχρι τώρα, έναν περιορισμένο αντίκτυπο στα υπάρχοντα πολιτικά καθεστώτα, αν και η τάση είναι σαφής - υπάρχει ένα διευρυνόμενο σχίσμα στις κορυφές του καθεστώτος.

Πριν δύο χρόνια, η εκλογή του Ομπάμα είχε ιδωθεί σαν μια διέξοδος στο πολιτικό και

διεθνές αδιέξοδο που είχε δημιουργήσει ο Μπους μετά το 2001. Σήμερα, φαίνεται σαν χαμένη υπόθεση, ακριβώς γιατί ήταν ανίκανος να αντιμετωπίσει την ανεργία και τις μαζικές εξώσεις. Αντίθετα, ενισχύεται η δεξιά πτέρυγα, η οποία είχε θεωρηθεί υπεύθυνη για την ήττα των ρεπουμπλικανών το 2008. Το λεγόμενο «Κόμμα του τσαγιού» (Tea Party), χρηματοδοτούμενο γενναία από τις μεγάλες εταιρίες είναι αναμφίβολα μια φράξια εξαιρετικά μειοψηφική που προβάλλεται μανιωδώς από τα μεγάλα ΜΜΕ και προβάλλει ένα πρόγραμμα προσαρμογής που θα βύθιζε τις ΗΠΑ σε νέα Μεγάλη Ύφεση. Αποτελεί έναν παράγοντα όχι διεξόδου από την κρίση αλλά επίτασης του αδιεξόδου του πολιτικού καθεστώτος και του δυναμικού πολιτικής πώλωσης που θα καταστρέψει το περίφημο «Κέντρο» των ΗΠΑ.

Στην Ιταλία, ο άλλοτε ανίκητος Μπερλουσκόνι μετατράπηκε σε φάρσα, ακόμα και τις δημοσκοπήσεις. Η Φιάτ, η Confindustria κι οι διεθνοποιημένες μεγάλες τράπεζες έχουν έρθει σε πολιτική ρήξη με την κυβέρνηση. Ο διευθυντής της Φιάτ Μαρκίονε εξήγησε την σύγκρουση με λίγα λόγια: έχουμε ανάγκη, είπε, την πολιτική διάσωσης του Ομπάμα κι όχι το πρόγραμμα προσαρμογής του υπουργού Οικονομικών Τρεμόντι. Και αυτό γιατί τα θεμέλια της βιομηχανίας της Ιταλίας απειλούνται άμεσα από την παγκόσμια κρίση.

Το ίδιο συμβαίνει και με τον Ισπανό Θαπατέρο που επέζησε μόνο χάρη στην συνενοχή της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας και την αντίθεση των αστικών τάξεων στην Καταλονία και τη χώρα των Βάσκων που εναντιώνονται σε μια επιστροφή του Λαϊκού Κόμματος (PP). Αυτές οι αντιφάσεις προδιαθέτουν σε ήττα αν γίνει μια προσπάθεια εκλογικής διεξόδου.

Στην πιο επισφαλής θέση, ενάντια σε όσα ισχυρίζεται ο διεθνής Τύπος, βρίσκεται η Γερμανία, της οποίας οι τράπεζες είναι πιο εκτεθειμένες σε δάνεια σε άλλες χώρες που αδυνατούν να τα πληρώσουν. Η γερμανική βιομηχανία εκμεταλλεύεται τα σχέδια «τόνωσης» των ΗΠΑ και της Κίνας για να εξαγάγει την κρίση της - στην οποία πλέον έχει μπει με την διεθνή νομισματική κρίση.

Αυτές οι κρίσεις, που μέχρι τώρα συγκρατούνταν, μας αποκαλύπτουν μιαν άλλη όψη του «υποκειμενικού παράγοντα»: την κρίση στις κορυφές της αστικής τάξης, την αδυναμία της να κυβερνάει όπως μέχρι τώρα. Η επαναστατική ανάπτυξη της αναμέτρησης του προλεταριάτου (και των μαζών των πόλεων και της απόκληρης αγροτιάς) με την παγκόσμια αστική τάξη, απαιτεί να λάβει υπόψη της την έκρηξη όλων των αντιφάσεων, τόσο στους κόλπους του κεφαλαίου όσο και στους εκμεταλλεζόμενους - στην τελευταία περίπτωση, την αντίφαση ανάμεσα στην αντίληψη που έχει η εργατική τάξη, από την μια μεριά, για την τρέχουσα κατάσταση, κι από την άλλη, την ιστορική της αποστολή.

(Στο επόμενο φύλλο το τέλος)

Διαδήλωση στην Ιταλία

Δρομοκαΐτειο

Να μπει φρένο στις αυταρχικές και σκοταδιστικές πρακτικές

Με κείμενό τους προς τον υπουργό Υγείας ψυχίατροι και πανεπιστημιακοί καθηγητές καταγγέλλουν τα όσα απαράδεκτα συμβαίνουν στο Δρομοκαΐτειο ψυχιατρικό νοσοκομείο και τα οποία ως κορυφή του παγόβουνου έχουν τις πειθαρχικές διώξεις κατά δυο ψυχολόγων, της Δώρας Κουτσανέλη και Στ. Γαλιανού, που τόλημψαν να αμφισβητήσουν την αυθεντία της διοίκησης και να συνταχθούν με τους νοσηλευόμενους ασθενείς. Το κείμενο αναφέρει:

Το τελευταίο διάστημα γινόμαστε μάρτυρες μιας διαδικασίας και πρακτικών στο χώρο της ψυχικής υγείας που 'τρομάζουν' όχι μόνο γιατί έρχονται από ένα 'μακρινό παρελθόν', αλλά και γιατί αυτό το παρελθόν σηματοδοτεί και προβάλλεται ως το άμεσο μέλλον που μας περιμένει.

Πρόκειται για τα τεκταινόμενα στο Δρομοκαΐτειο, όπου παρατηρούμε την επάνοδο του θεσμού του πατέρα-αφέντη, απόλυτου άρχοντα του ιδρύματος, που πρωτοεμφανίστηκε μαζί με την δημιουργία των ψυχιατρικών ασύλων από τις αρχές του 19^{ου} αιώνα, μια πατριαρχική εξουσία, με απόλυτη κυριαρχία πάνω στις ζωές των, χωρίς κανένα δικαίωμα, εγκληίστων, καθώς και πάνω στις τύχες των φυλάκων τους.

Με τον ίδιο τρόπο, στο σημερινό Δρομοκαΐτειο, εν είδει αυστηρού δασκάλου με τη βίτσα στο χέρι, που δεν μπορεί να λειτουργήσει χωρίς τις προτεταμένες ανοιχτές παλάμες των μαθητών για να υποστούν την ημερήσια τιμωρία τους και αντλήντας από την κληρονομιά των 'πειθαρχικών πρακτικών' της εποχής που ιδρύθηκε το Δρομοκαΐτειο, ο τωρινός διαχειριστής του, ο κ. Ν. Τσιγκής, εκπρόσωπος της ομάδας που διαχειρίζεται το κακόφημο, πηλόν, 'κληροδοτήμα', δεν περνάει μέρα που να μην λειτουργεί εκφοβιστικά και αυθαίρετα, έξω από τα όποια θεσμικά όργανα, μετακινώντας τιμωρητικά όποιον αντιτάσσεται στις άθλιες και εξοντωτικές πρακτικές και λογικές τις οποίες εισάγει στο ψυχιατρικό αυτό άσυλο.

Γιατί δεν πρόκειται μόνο για τις δύο ψυχολόγους που αντέδρασαν, με επιστημονικό λόγο, τεκμηριωμένα και δημόσια, στην ιδρυματική σκληρότητα, ασφυξία και παλινδρόμηση, στην οποία σπρώχνει το Δρομοκαΐτειο ο κ. Τσιγκής, αλλά και για νοσηλεύτρια, που υπέστη εκδικητική και απα-

ξιωτική γι' αυτήν μετακίνηση, επειδή αντέδρασε, και αυτή δημόσια, για το αυταρχικό καθεστώς του 'προέδρου' και για πλήθος άλλων λειτουργών (γιατρών, νοσηλευτών κλη) που μετακινούνται ερήμην της όποιας θεσμικής διαδικασίας και εισήγησης - πρακτικές που έχουν, πέραν όλων των άλλων, και συνέπειες πάνω στις θεραπευτικές σχέσεις που αυτοί οι λειτουργοί έχουν με τους ασθενείς τους, οι οποίες διακόπτονται εν μια νυκτί.

Ποια είναι τα κρίσιμα ζητήματα για την αποκάλυψη των οποίων διώκονται οι λειτουργοί με πειθαρχικές και ποινικές διαδικασίες; 1. Ο κ. Τσιγκής και η περί αυτόν ομάδα, θέλει να σπρώξει στην οριστική χρονιοποίηση και ιδρυματοποίηση ('στον ψυχικό θάνατο' το λέγαμε παλιά), 'στις πίσω πτέρυγες' του ασύλου, απροσδιόριστο αριθμό ασθενών από αυτούς που κατά καιρούς νοσηλεύονται στις μονάδες 'οξέων'. Αντί για μια πολιτική 'προς την κοινότητα', με την ίδρυση δικτύου κοινοτικών υπηρεσιών και πιθανώς και μερικών εξωνοσοκομειακών στεγαστικών δομών (τομέας που οι διαχειριστές του 'κληροδοτήματος' εμπόδισαν τα προηγούμενα χρόνια διαφυλάσσοντας ως 'κόρη οφθαλμού' τις νοσοκομειακές κλίνες του ασύλου), ο κ. Τσιγκής θέλει να αυξήσει τις εισπράξεις από νοσήλια για τον προϋπολογισμό του ψυχιατρείου, μέσα από την ψυχική και κοινωνική εξόντωση των ασθενών, με το κλεισίμο τους σε πτέρυγες χρονίων.

Και με ομόφωνη, δυστυχώς, απόφαση του ΔΣ του Δρομοκαΐτειου, αυτοί οι ασθενείς, των οποίων η παραμονή στα τμήματα 'οξέων' παρατείνεται για ποικίλους λόγους, δημιουργώντας προβλήματα διάθεσης κλινών για την εφημερία, θα μπορούν να μετακινηθούν σε πτέρυγα χρονίων, κατά σειράν, στη βάση ονομαστικού καταλόγου, ακόμα και μέσα στη νύκτα, τελειώς απροειδοποίητα, αν προκύψει πρόβλημα κλίνης στην διάρκεια της ανοιχτής εφημερίας.

Ανάμεσα στα 1960-80, με τον ίδιο τρόπο, το Δρομοκαΐτειο (όπως και το Δαφνί) έστειλε, μέσω του γειτονικού Σκαρμαγαγκά, εκατοντάδες, κάθε φορά, ασθενείς, τους 'αζήτητους', χωρίς ούτε καν μια προηγούμενη ενημέρωση, στη Λέρο.

Είναι άραγε σε θέση να καταλάβουν οι σημερινοί διαχειριστές του 'κληροδοτήματος' (αλλά,

προφανώς, όχι μόνο αυτοί) ότι η 'Λέρος' δεν ήταν ποτέ απλώς 'τόπος', αλλά 'τρόπος' άσκησης της ψυχιατρικής, των συνδεδεμένων με αυτήν πολιτικών ψυχικής υγείας, καθώς και των μεθόδων των εντεταγμένων, στη βάση αυτών των πολιτικών, διαχειριστών των ασύλων;

2. Με αυτές τις λογικές και αυτή την κουλτούρα, η Διοίκηση του 'κληροδοτήματος', με την πρόθυμη συνεργασία των διορισμένων, σ' αυτήν, μελών από το Υπουργείο, αναπαράγει, σε κάθε βήμα, πρακτικές απαξίωσης των ψυχικά πασχόντων ατόμων, καταστρατήγησης των δικαιωμάτων τους και της ίδιας της ανθρωπίνης τους υπόστασης ως κοινωνικών υποκειμένων.

Κατά τον κ. Τσιγκή «μισθοδοσία νοσηλευομένων δεν είναι vonτή και ΔΕΝ υπάρχει και, όπως είναι ευνόητο, θα ήταν αδιανόητο να υπάρχει». Και μόνη αυτή η δήλωσή του φτάνει για να αναδειχτούν οι ευθύνες αυτών από το Υπουργείο Υγείας που τον περιθάλησαν και τον στηρίζουν.

Εδώ και 25 χρόνια ο αγώνας για την κατάργηση της 'μαύρης εργασίας' των ασύλων (υπό το πρόσχημα και τη μορφή της 'εργοθεραπείας') και η αναγνώριση και θεσμοθέτηση του δικαιώματος των ψυχικά πασχόντων να εργάζονται και να αμείβονται κανονικά, η αναγνώριση δηλαδή, σ' αυτούς του 'status του εργαζόμενου με πλήρη δικαιώματα', αποτέλεσε μια από τις θεμελιακές παραμέτρους της 'ψυχιατρικής μεταρρύθμισης' (στο βαθμό που αυτή σημαίνει ρήξη με το παρελθόν και όχι εξωραϊσμένη αναπαραγωγή του). Αυτό αποτέλεσε τον κατευθυντήριο άξονα και την καταστατική αρχή των διαφόρων τύπων κοινωνικών συνεταιρισμών, από τις διά-

φορες άτυπες μορφές τους, όπως οι θεραπευτικές Συνεταιριστικές Μονάδες του Δρομοκαΐτειου, μέχρι την δημιουργία των ΚΟΙΣΠΕ, όπου, νομοθετικά τουλάχιστον, κατοχυρώνονται δικαιώματα. Δεν είναι τυχαίο ότι μόνο στο Δρομοκαΐτειο, παρόλο που υπήρχαν οικονομικές δυνατότητες και σχετικές υποδείξεις από τα Ελεγκτικά Όργανα του Υπουργείου, δεν ιδρύθηκε ποτέ ΚΟΙΣΠΕ. Και είναι εδώ που σε πολλές εργασιακές δομές υπάρχουν σημαντικές εισπράξεις που τροφοδοτούν λογαριασμό 'αποθεματικού' του ψυχιατρείου, ενώ οι εργαζόμενοι 'ασθενείς' δουλεύουν με **κανονικό ωράριο**, σε **βάρδιες**, ακόμα και τις αργίες (και οι οποίοι δεν είναι, συνήθως, 'νοσηλευόμενοι', αλλά διαμένουν σε εξωνοσοκομειακές στεγαστικές δομές ή και στο σπίτι τους).

Αυτή η απολήτως κανονική εργασία αμείβεται από τον κ. Τσιγκή με το λεγόμενο 'θεραπευτικό κίνητρο', ένα μικρό ποσό που έχει θεσμοθετηθεί (όπως ρητά αναφέρεται στη σχετική νομοθεσία) ως ενισχυτικό της κίνησης του ατόμου προς την αυτόνομη διαβίωση. **Δίδεται** (ή, θα έπρεπε να δίδεται) **σε όλους όσους μπαίνουν σε διαδικασία κοινωνικής επανένταξης, είτε εργάζονται, είτε όχι.**

Βέβαια ο κ. Τσιγκής δεν είναι ο πρώτος που παράνομα το χρησιμοποιεί ως αμοιβή για την προεργασμένη εργασία στις εν λόγω εργασιακές δομές. Το Υπουργείο Υγείας, εδώ και πολλά χρόνια, κάνει 'τα στραβά μάτια' στην εκτεταμένη χρήση του ως αμοιβή για εργασία λόγω της κατάρρευσης της αποδοτικότητας των δραστηριοτήτων και της εγκατάλειψης στην τύχη τους των διαφόρων ειδών κοινωνικών συνεταιρισμών. Σημείο και αυτό της διαρκώς επιταχυνόμενης χρεοκοπίας της επιχείρησης 'Ψυχαργώς'.

Θεωρούμε ότι ο κ. Τσιγκής δεν είναι απλώς, μια ειδική περίπτωση, δεν είναι μια

εξαίρεση (αν και δεν θεωρούμε τυχαίο ότι το Δρομοκαΐτειο έχει επανειλημμένα βρεθεί στα φώτα μιας μελανής δημοσιότητας τα τελευταία χρόνια, από τις εκπομπές του BBC μέχρι τα πρόσφατα δημοσιεύματα).

Αποτελεί μια κραυγαλέα απεικόνιση του άμεσου μέλλοντος στο οποίο οδηγείται το σύστημα υπηρεσιών ψυχικής υγείας σ' αυτή τη χώρα, στην εποχή του 'μνημόνιου' ΕΕ/ΔΝΤ. Παρόμοιες καταστά-

σεις, με διαφορετικές μορφές, αλλά με αντίστοιχα περιεχόμενα, παράγονται και αναβλύζουν παντού.

Σε κάθε περίπτωση, δεν μπορεί και δεν πρέπει με κανένα τρόπο να εξακολουθήσει να γίνεται ανεκτή η διαχείριση της λειτουργίας ενός ιδρύματος (ενταγμένου στο ΕΣΥ και του οποίου η όλη λειτουργία του στηρίζεται και χρηματοδοτείται από τον κρατικό προϋπολογισμό), που υποτίθεται ότι αποσκοπεί στην θεραπευτική φροντίδα των περιθαλημένων απ' αυτό, μ' αυτόν τον κραυγαλέα αυταρχικό τρόπο.

Καλούμε τον Υπουργό Υγείας να παρέμβει άμεσα για ν' αηλάξει αυτό τα απαράδεκτα καθεστώδες της ασυδοσίας των διαχειριστών του 'κληροδοτήματος', να πάψει το Δρομοκαΐτειο να διοικείται στη βάση της 'ενός ανδρός αρχής', να παύσουν οι διώξεις κατά όσων εκφράζουν δημόσια την όποια προσωπική τους γνώμη και κριτική, να στηριχτούν τα δικαιώματα των ασθενών, η κανονική εργασιακή τους αμοιβή και η ελεύθερη έκφραση και οργάνωσή τους και ν' αντιστραφεί το κλίμα και οι πρακτικές της παλινδρόμησης, στην κατεύθυνση μιας ουσιαστικής ψυχιατρικής μεταρρύθμισης.

17/11/2010

Υπογράφουν:

Γιαννουλόπουλος Γιώργος, εκπρόσωπος της Επιτροπής (πρώην) χρηστών και επιζώντων της Ψυχιατρικής
Ζαφειρίδης Φοίβος, αναπληρωτής καθηγητής, τμήμα Ψυχολογίας ΑΠΘ
Κοκκινάκος Γιώργος, Δ/ντής ψυχίατρος, ΚΨΥ Χανίων
Κουκουτσάκη Αφροδίτη, επίκουρη καθηγήτρια, τμήμα Κοινωνικής Ανθρωπολογίας,, Πάντειο
Μάτσα Κατερίνα, Δ/ντρια ψυχίατρος, 18 Ανα
Μεγαλοοικονόμου Θεόδωρος, Δ/ντής ψυχίατρος ΨΝΑ/ΚΨΥ Αγίων Αναργύρων
Μπαϊρακτάρης Κωνσταντίνος, αναπληρωτής καθηγητής, τμήμα Ψυχολογίας ΑΠΘ
Στυλιανίδης Στέλιος, αναπληρωτής καθηγητής Κοινωνικής Ψυχιατρικής, Πάντειο, εθνικός εκπρόσωπος στον ΠΟΥ, αντιπρόεδρος WAPR
Τσαλίκογλου Φωτεινή, καθηγήτρια τμήματος Ψυχολογίας, Πάντειο
Φαφαλιού Μαρία, συγγραφέας, κοινωνική ψυχολόγος

Λέων Τρότσκι

Η μικροαστική τάξη και η προεπαναστατική κατάσταση

Οι διαδικασίες που πραγματοποιούνται μέσα στις μάζες της μικροαστικής τάξης έχουν εξαιρετική σημασία για την εκτίμηση της πολιτικής κατάστασης. Η πολιτική κρίση της χώρας είναι πρώτα από όλα κρίση εμπιστοσύνης των μικροαστικών μαζών προς τα παραδοσιακά τους κόμματα και τους παραδοσιακούς ηγέτες τους. Η *δυσαρέσκεια*, η *νευρική κατάσταση*, η *αστάθεια*, η *εύκολη έξαψη της μικροαστικής τάξης* αποτελούν χαρακτηριστικά πολύ σημαντικά μιας προεπαναστατικής κατάστασης. Όμοια με τον άρρωστο που καίγεται από τον πυρετό και στριφογυρίζει στο δεξί ή το αριστερό πλευρό, έτσι και η διεγερμένη μικροαστική τάξη μπορεί να στραφεί προς τα δεξιά ή τα αριστερά. Ανάλογα με την πλευρά προς την οποία θα στραφούν στην ερχόμενη περίοδο τα εκατομμύρια των αγροτών, των χειροτεχνών, των μικροεμπόρων και των κατώτερων υπαλλήλων στη Γαλλία, η σημερινή προεπαναστατική κατάσταση μπορεί να μετατραπεί τόσο σε επαναστατική όσο και σε αντεπαναστατική.

Η βελτίωση της οικονομικής συγκυρίας θα μπορούσε –όχι για μακρόχρονο διάστημα– να καθυστερήσει, όχι όμως και να σταματήσει τη διαφοροποίηση προς τα δεξιά ή τα αριστερά της μικροαστικής τάξης. Αντίθετα, αν η κρίση εξακολούθησει να βαθιάνει, η χρεοκοπία του ριζοσπαστισμού και όλων των κοινοβουλευτικών ομάδων που συγκλίνουν προς αυτόν θα συνεχιστεί με διπλάσια ταχύτητα.

Πως μπορεί να πραγματοποιηθεί ένα φασιστικό πραξικόπημα στη Γαλλία;

Δεν πρέπει να φανταζόμαστε ότι ο φασισμός πρέπει αναγκαστικά να γίνει ισχυρό κοινοβουλευτικό κόμμα, πριν κατακτήσει την εξουσία. Αυτό έγινε στη Γερμανία, στην Ιταλία όμως τα πράγματα εξελίχθηκαν διαφορετικά. Για να πετύχει ο φασισμός,

Σελίδες επαναστατικής θεωρίας

Πως διαμορφώνεται μια επαναστατική κατάσταση;

δεν είναι καθόλου υποχρεωτικό η μικροαστική τάξη να κόψει προηγουμένως τους δεσμούς της με τα παλιά «δημοκρατικά» κόμματα: αρκεί να χάσει την εμπιστοσύνη της σ' αυτά και να κοιτάξει ανήσυχια γύρω, αναζητώντας καινούριους δρόμους.

Στις ερχόμενες δημοτικές εκλογές, η μικροαστική τάξη μπορεί ακόμα να δώσει ένα πολύ σημαντικό αριθμό ψήφων στους ριζοσπάστες και στις γειτονικές ομάδες, επειδή δεν υπάρχει ένα νέο πολιτικό κόμμα, ικανό να κατακτήσει την εμπιστοσύνη των αγροτών και του κοσμάκη στις πόλεις. Ταυτόχρονα μπορεί να γίνει ένα στρατιωτικό πραξικόπημα του φασισμού, με τη βοήθεια της μεγαλομπουρζουαζίας, μετά από μερικούς μήνες από τις εκλογές, και με την πίεσή του να προσελκύσει τις συμπάθειες των πιο απελπισμένων στρωμάτων της μικροαστικής τάξης.

Γι' αυτό το λόγο είναι μεγάλη αυταπάτη να παρηγοριόμαστε με τη σκέψη ότι η σημαία του φασισμού δεν έγινε ακόμα αγαπητή στην επαρχία και στα χωριά. Οι αντικοινοβουλευτικές τάσεις της μικροαστικής τάξης μπορούν, ξεφεύγοντας από την κοίτη της επίσημης κοινοβουλευτικής πολιτικής των κομμάτων, να υποστηρίξουν απευθείας και άμεσα ένα στρατιωτικό πραξικόπημα, όταν αυτό γίνει αναγκαίο για τη σωτηρία του μεγάλου κεφαλαίου. Ένας τέτοιος τρόπος δράσης ανταποκρίνεται περισσότερο τόσο στις παραδόσεις όσο και στην ιδιοσυγκρασία της Γαλλίας*.

Οι αριθμοί που μας δίνουν οι εκλογές έχουν, βέβαια, συμπτωματική σημασία. Να βασίζεσαι όμως σ' αυτή και μόνη την ένδειξη, δείχνει κοινοβουλευτική ηλιθιότητα. Οι πολύ βαθύτερες διαδικασίες είναι εκείνες, που, ένα άσχημο πρωινό, μπορούν να ξαφνιάσουν τους κυρίους κοινοβουλευτικούς. Εκεί, όπως και στις άλλες περιοχές, το ζήτημα λύνεται όχι από την αριθμητική, αλλά από τη δυναμική της πάλης. Η μεγάλη μπουρζουαζία δεν παρακολουθεί παθητικά την εξέλιξη των μεσαίων τάξεων, αλλά ετοιμάζει ασφάλινες τανάβες, που μ' αυτές, την κατάλληλη στιγμή, θα μπορέσει να αδράξει τις βασανισμένες και απελπισμένες μάζες.

Διαλεκτική και μεταφυσική

Η μαρξιστική σκέψη είναι διαλεκτική. Αντικρύζει όλα τα φαινόμενα στην εξέλιξή τους,

στο πέρασμά τους από τη μια κατάσταση στην άλλη. Η σκέψη του συντηρητικού μικροαστού είναι μεταφυσική: οι αντιλήψεις του είναι ακίνητες και αμετάβλητες, ανάμεσα στα φαινόμενα υπάρχουν χωρίσματα αδιαπέραστα. Η απόλυτη αντίθεση ανάμεσα σε μια κατάσταση επαναστατική και σε μια μη επαναστατική μας δίνει ένα κλασικό παράδειγμα μεταφυσικής σκέψης, σύμφωνα με τη φόρμουλα: αυτό που είναι, είναι – αυτό που δεν είναι, δεν είναι. Όλα τα υπόλοιπα είναι εκ του Πονηρού.

Μέσα στο ιστορικό προτσές συναντάμε καταστάσεις σταθερές, κάθε άλλο παρά επαναστατικές. Συναντάμε όμως και καταστάσεις ολοφάνερα επαναστατικές. Υπάρχουν επίσης και καταστάσεις αντεπαναστατικές (δεν πρέπει αυτό να το ξεχνάμε!). Αλλά εκείνο που υπάρχει ιδιαίτερα στην εποχή μας, του καπιταλισμού που σαπίζει, είναι οι *ενδιάμεσες, οι μεταβατικές καταστάσεις*: ανάμεσα σε μια κατάσταση μη επαναστατική και σε μια προεπαναστατική, ανάμεσα σε μια κατάσταση προεπαναστατική και σε μια επαναστατική ή... αντεπαναστατική. Αυτές ακριβώς οι μεταβατικές καταστάσεις είναι που έχουν αποφασιστική σημασία από την άποψη της πολιτικής στρατηγικής.

Τι θα λέγαμε για ένα καλλιτέχνη που δεν θα μπορούσε να διακρίνει παρά μόνο τα δύο άκρως αντίθετα χρώματα του φάσματος; Ότι πάσχει από δαλτωνισμό ή έχει μισοτυφλωθεί και ότι πρέπει να παρατήσει το πινέλο. Τι θα πρέπει να πούμε για ένα πολιτικό άνδρα που δεν θα ήταν ικανός να διακρίνει παρά δύο μόνο καταστάσεις: «επαναστατική» και «όχι-επαναστατική»; Ότι δεν είναι μαρξιστής, αλλά ένας σταλινικός, που μπορεί να είναι ένας καλός υπάλληλος, σε καμιά όμως περίπτωση προλεταριακός ηγέτης.

Μια επαναστατική κατάσταση διαμορφώνεται από την αλληλεπίδραση παραγόντων αντικειμενικών και υποκειμενικών. Αν το κόμμα του προλεταριάτου αποδεικνύεται ανίκανο να αναλύσει έγκαιρα τις τάσεις της προεπαναστατικής κατάστασης και να επέμβει ενεργητικά στην εξέλιξή της, αντί για μια κατάσταση επαναστατική θα προκύψει αναπόφευκτα μια κατάσταση αντεπαναστατική. Ακριβώς *μπροστά σ' αυτόν τον κίνδυνο βρίσκεται σήμερα το γαλλικό προλεταριάτο*. Η κοντόφθαλμη, παθητική, ομορτουνιστική πολιτική του ενιαίου μετώπου, και προπάντων των σταλινικών, που κατέληξαν να γίνουν η δεξιά του πτέρυγα, να τι αποτελεί το *κύριο εμπόδιο στο δρόμο της προλεταριακής επανάστασης στη Γαλλία*.

* Ο μαρξισμός –ας το αναφέρουμε με την ευκαιρία– δεν αγνοεί καθόλου στοιχεία όπως η παράδοση και η εθνική ιδιοσυγκρασία. Η βασική κατεύθυνση της εξέλιξης καθορίζεται, όπως είναι φανερό, από την πορεία της πάλης των τάξεων. Οι μορφές όμως του κινήματος, ο ρυθμός του κ.τ.λ., μπορεί να ποικίλλουν πολύ κάτω από την επίδραση του ταμπεραμέντου και των εθνικών παραδόσεων, που με τη σειρά τους διαμορφώθηκαν στο παρελθόν κάτω από την επίδραση της πορείας της πάλης των τάξεων.

Απόσπασμα από το βιβλίο "ΠΟΥ ΒΑΔΙΖΕΙ Η ΓΑΛΛΙΑ;"

ΤΡΙΑ ΕΤΗ "ΜΝΗΜΟΝΙΟΥ"... ΣΕ ΕΝΑΝ ΜΟΝΟ ΕΤΗΣΙΟ ΠΡΟΫΠΟΛΟΓΙΣΜΟ

Συνέχεια από σελ. 16

Μ' άλλα λόγια "από τη βαθιά στη βαθύτατη νύχτα", οδηγεί η κυβέρνηση τους εργαζομένους σε όλο το φάσμα της οικονομίας.

Ωστόσο, το πιο βαθύ σκοτάδι είναι λίγο πριν ξημερώσει. Όπως φαίνεται από τα παραπάνω δημοσιονομικά στοιχεία, είναι αδύνατη η αποπληρωμή ακόμα και των δαπανών εξυπηρέτησης του χρέους χωρίς μια ασύγκριτη με οποιαδήποτε μέχρι τώρα άγρια περικοπή των δημοσίων δαπανών. Αντίστροφα, ακόμα και η διατήρηση των δημοσίων δαπανών στο σημερινό χαμηλό επίπεδο είναι αδύνατη εφόσον συνεχίζεται η εξυπηρέτηση του δημοσίου χρέους. **Αν η κατάργηση ολόκληρου του εξωτερικού χρέους είναι μονόδρομος για την εργατική τάξη, η ανατροπή αυτής και κάθε αστικής κυβέρνησης, η συντριβή αυτού του κράτους-υπηρέτη του χρηματιστικού κεφαλαίου και η κατάκτηση της εργατικής εξουσίας είναι το μοναδικό "όχημα" για τη διάβαση αυτού του δρόμου.**

Κ. Α.

η επόμενη μέρα των εκλογών

ΑΝΑΔΙΑΡΘΡΩΣΗ ΤΟΥ ΧΡΕΟΥΣ & ΜΝΗΜΟΝΙΟ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ

Μόνο η εργατική εξουσία μπορεί να λύσει τα προβλήματα του καπιταλιστικού χρεώματος

ΣΑΒΒΑΤΟ 27 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 7μμ
Δευτέρα 28/11

ΝΑ ΦΥΓΟΥΝ ΑΝΤΕ
ΣΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩ
ΕΡΓΑΤΕΣ ΕΤΙΜΩΝΑ

ΕΕΚ
ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΩΜΜΑ

**νέα
προοπτική**

Σάββατο 27 Νοεμβρίου 2010
Τηλ. - FAX. 210 5241070
E-mail: eek@ath.forthnet.gr
Κωδικός 3768

Το ΕΕΚ στο Internet στη διεύθυνση: www.eek.gr

**ΕΚΔΗΛΩΣΗ
ΕΥΖΗΤΗΣΗ**

**Καπιταλιστική
χρεοκοπία:
έτος 4ο**

παγκόσμια κρίση
Ευρωπαϊκή Ένωση, Ελλάδα
& επαναστατικές προοπτικές

ομιλήτες:
ΓΑΡΒΑΣ ΔΙΟΧΑΡΗΣ

Τετάρτη 8 Δεκέμβρη, 7 μμ
ΝΟΜΙΚΗ

διοργανώνει:
ΕΕΚ
ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ

Προϋπολογισμός 2011

ΤΡΙΑ ΕΤΗ “ΜΝΗΜΟΝΙΟΥ”... ΣΕ ΕΝΑΝ ΜΟΝΟ ΕΤΗΣΙΟ ΠΡΟΫΠΟΛΟΓΙΣΜΟ

Περισσότερα μέτρα, λιγότερη αποτελεσματικότητα και ακόμα μεγαλύτερο αδιέξοδο

Με την ενσωμάτωση... τριών σχεδόν ετών Μνημονίου σε έναν και μόνο ετήσιο προϋπολογισμό και συγκεκριμένα τον προϋπολογισμό του 2011 που δημοσιοποιήθηκε την 18η Νοέμβρη, επιχειρεί η κυβέρνηση να βγει από το αδιέξοδο στο οποίο έχει οδηγηθεί.

Πως προκύπτει αυτό; Μετά την αναθεώρηση του ελλείμματος του 2009 από τη Eurostat και την ανεπίστρεπτη υτέρηση των φορολογικών εσόδων του 2010, το έλλειμμα του 2010 μέλλει κατά το οικονομικό επιτελείο να κλείσει στο 9,4% του ΑΕΠ.

Για να μειωθεί το έλλειμμα στο 7,4% του ΑΕΠ μέχρι το τέλος του 2011, απαιτούνται **επιπλέον μέτρα ύψους 6,1 δισ. ευρώ**, δηλαδή 1,1 φορά περισσότερα από εκείνα που είχαν αναφερθεί στο προσχέδιο προϋπολογισμού της 4ης Οκτώβρη και στο Μνημόνιο (5,5 δισ. ευρώ).

Αν στα δύο παραπάνω πακέτα, προστεθεί και η επίπτωση των μέτρων που ελήφθησαν το 2010 (2,6 δισ. ευρώ), τότε δημιουργείται ένα συνολικό πακέτο μέτρων ύψους 13,4 δισ. ευρώ.

Ωστόσο κυβέρνηση και τρόικα δεν θα σταματήσουν εκεί. Η Κομισιόν ανεπισημάτως επιμένει πως το φετινό έλλειμμα θα κλείσει ακόμα ψηλότερα δηλαδή στο 9,8% ή ακόμα και στο 10,2% του ΑΕΠ.

Αυτή η απόκλιση θα φέρει ένα νέο “διορθωτικό” πακέτο μέτρων ύψους 2 έως 4 δισ. ευρώ το Φεβρουάριο, καθώς τότε θα έχει υπάρ-

ξει η τελική εικόνα για την πορεία των εσόδων του '10, αλλά και η πρώτη εικόνα από τη συνολική πορεία του προϋπολογισμού το '11.

Και οι δύο εικόνες αναμένονται εξαιρετικά άσχημες, αν λάβει κανείς υπόψη του πως στο διάστημα Σεπτεμβρίου-Δεκεμβρίου αναμένεται νέο ρεκόρ ύφεσης (5,1%), γεγονός που θα έχει δραματικές συνέπειες στα φορολογικά έσοδα και τον προϋπολογισμό.

Μ' άλλα λόγια, **στον προϋπολογισμό 2011 θα φορτωθούν οι “αστοχίες” των εσόδων 2010, όσα μέτρα εξαρχής προβλεπόταν για το 2011 και όλα τα βασικά μέτρα του 2012.**

Στα τελευταία περιλαμβάνονται η περικοπή 800 εκ. ευρώ από τις ΔΕΚΟ και 500 εκ. ευρώ από τα επιδόματα του ΟΑΕΔ, ενώ όλα τα υπόλοιπα

αποτελούν κατά κύριο λόγο “πρόε-κταση” μέτρων ελήφθησαν το 2010.

Αν ο υπερδιπλασιασμός -σε σχέση με αυτά που προβλεπόταν- του ύψους των μέτρων που θα ληφθούν εντός του επόμενου έτους είναι η πρώτη μεγάλη αποκάλυψη του προϋπολογισμού, η δεύτερη είναι η αποτελεσματικότητα αυτών των μέτρων σε σχέση με το στόχο δηλαδή τη μείωση του ελλείμματος.

Από τα τουλάχιστον 14,3 δισ. ευρώ που θα εξοικονομηθούν το 2011 μόνο τα 5 δισ. ευρώ θα πάνε στο κλείσιμο της “τρύπας” του ελλείμματος. Από τα υπόλοιπα 9 δισ., περίπου τα 5 δισ. ευρώ θα καλύψουν τις επιπτώσεις της ύφεσης στα έσοδα, 2,2 δισ. ευρώ θα πάνε σε μισθούς-συντάξεις-επιδόματα και 1,9 δισ. ευρώ σε τόκους.

Μ' άλλα λόγια, το 2011 χρειάζονται μέτρα ύψους 2,8 δισ. ευρώ για κάθε μείωση του ελλείμματος κατά 1 δισ. ευρώ, ενώ το 2010 χρειάζονταν μέτρα ύψους 1,4 δισ. ευρώ για κάθε μείωση του ελλείμματος κατά 1 δισ. ευρώ!

Αυτό σημαίνει πως **η αποτελεσματικότητα των μέτρων έχει υποδιπλασιαστεί, παρά το γεγονός ότι έχει υπερδιπλασιαστεί το ύψος τους.**

Οι βασικοί λόγοι που βρίσκονται πίσω από τη δραματική μείωση της αποτελεσματικότητας της καπιταλιστικής δημοσιονομικής πολιτικής συνιστούν την τρίτη αποκάλυψη του τελικού σχεδίου προϋπολογισμού.

Συγκεκριμένα η ύφεση το 2010 θα ξεπεράσει το 4% (4,2%) ενώ το 2011 θα αγγίξει το 3% (αντί του 2,7%), ενώ **οι δαπάνες για την εξυ-**

πηρέτηση του δημόσιου χρέους το 2011 εκτοξεύονται στα 65,3 δισ. ευρώ καταλαμβάνοντας σχεδόν το 55% των συνολικών δαπανών του τακτικού προϋπολογισμού. Από την άλλη μεριά το 54% των εσόδων προέρχεται από δανεισμό, 40 δισ. ευρώ από το δάνειο της τρόικας και 30 δισ. ευρώ από έντοκα γραμμάτια δημοσίου.

Αυτό σημαίνει πως τα νέα άγρια μέτρα αύξησης των εσόδων, όπως η αύξηση του “μέσου” ΦΠΑ από το 11% στο 13% και μείωσης των δαπανών, όπως η περικοπή 800 εκ. ευρώ από τα επιδόματα των εργαζομένων στις ΔΕΚΟ όχι μόνο δεν είναι το “μέσο” της δημοσιονομικής προσαρμογής που ξεκίνησε το 2010, αλλά ακόμα μόνο η αρχή.

Η συνέχεια θα αφορά σχεδόν αποκλειστικά τις δαπάνες. Μέχρι τέλη Δεκεμβρίου αναμένονται τα αποτελέσματα των μελετών για το ενιαίο μισθολόγιο των δημοσίων υπαλλήλων και τη βιωσιμότητα του νέου ασφαλιστικού.

Παρότι η μισθολογική δαπάνη έχει ανακωινωθεί ότι μειωθεί μόλις κατά 2,1% σε σχέση με πέρσι, είναι βέβαιο ότι σε περίπτωση οποιασδήποτε “αστοχίας” στο σκέλος των εσόδων, το μαχαίρι θα πέσει όχι γενικά στις “δαπάνες”, αλλά στους μισθούς.

Το παραπάνω ενδεχόμενο γίνεται ακόμα πιθανότερο, αν λάβει κανείς υπόψη του τις τεράστιες τεχνικές δυσκολίες που θα αντιμετωπίσει η κυβέρνηση στην προσπάθειά της να περικοπεί πάνω από 2 δισ. ευρώ από τη μείωση των τιμών των φαρμάκων και των προμηθειών των νοσοκομείων.

Ανάλογη πορεία θα ακολουθήσουν και οι μισθοί των εργαζομένων του ιδιωτικού τομέα. Η υπερίσχυση των επιχειρησιακών συμβάσεων έναντι των κλαδικών που επέβαλε τελικά η τρόικα θα οδηγήσει σε **μειώσεις μισθών 15-20% και στην ουσιαστική απορρόφηση του 13ου και 14ου μισθού**, παρότι “λογιστικά” αυτοί παραμένουν. Πολιορκητικός κριός για την επιβολή αυτών των περικοπών είναι η εκτίναξη της ανεργίας στο 14,6% το 2011 και το 14,8% το 2012 και η ανάλογη πορεία της προσωρινής απασχόλησης (17% για την ίδια περίοδο).

Συνέχεια στη σελ. 15